

DIVADLO
DUHA 50
1972 – 2022

*Divadlo Duha za padesát let své činnosti uskutečnilo
ohromný kus práce, která je, bohužel velmi pomíjivá.
Když i to nejzdařilejší představení skončí, zůstanou jen
zážitky, které po čase zmizí.*

*Tato kniha je pokusem o zdokumentování celého
dobrodružství, jehož zážitky a emoce jsou z velké části
nesdělitelné. I z tohoto důvodu kromě příběhů
zaznamenáváme také co nejpečlivěji tituly a obsazení
jednotlivých inscenací a pohledy odborné kritiky.*

Kapitola 1.

MILOVNICKÉ OBDOBÍ

KDO TO VŠECHNO ZPŮSOBIL

Jedna mladá dívka se vydala z Polné na studia do Prahy. Po úspěšném absolvování knihovnické školy začala pracovat v Husově knihovně. Po návratu z velkoměsta, jí najednou Polná připadala jako ospalé provinční, venkovské městečko, kde se zastavil čas, jako z Vančurova Rozmarného léta. S tím se přece musí něco udělat! Ta dívka se jmenovala Miluše Vítková (nyní Skočdopolová). „**Naše Míla**“ shromáždila kolem sebe skupinu děvčat stejného věku a smýšlení a společně založily **Klub milovníků kultury**. Začaly zvát do Polné populární hudební skupiny, organizovaly taneční zábavy s programem, různé soutěže a v knihovně večery poezie. Když se vdávala její kamarádka Marie Skočdopolová a na svatbu přijel Miloš Frýba, jako svědek Petra Vaňka, tak Míla měla okamžitě jasno, co bude její

Klub milovníků kultury dělat. Miloš Frýba byl v té době už externí hlasatel České televize, na vojně s Petrem pořádali zábavné estrády. Míla oba přesvědčila, že taková estráda je v Polné naprosto nutná. Stačí, když oba pánové napíší scénář. „Vše ostatní seženu já“, prohlásila Míla hrdě. A sehnala. Tanečníky, zpěváky, orchestry a spoustu mládeže, jako pomocníky a organizátory. Měli nádherné kostýmy, které pomohl zajistit Miloš Frýba z fundusu Československé televize. **Dne 3. dubna 1970** se konala v Lidovém domě „první“ estráda pod názvem

„JAK VÁM DUPOU KRÁLÍCI.“

Dvakrát vyprodaný „Lidák“, velký úspěch a všeobecné nadšení, jak u účinkujících, tak u diváků, a plán na druhou estrádu příští rok.

Jak vám dupou králíci:

Miloš Frýba, Milena Musilová, Petr Vaněk, Marie Pípková, Zdeněk Coufal.
Prostřední řada: Božena Cinková, Ludmila Klusáčková, Božena Matušková, Marie Tmejová, Marie Perlová, Zdeněk Bradáč, Ilona Šimková, Eva Procházková
Dole: Zdeněk Dobrovolný, Antonín Mikšíček

Jak vám dupou králíci:

Zpívaly se vojenské písničky, všichni byli v uniformách

Horní řada: Zdeněk Dobrovolný, Miloš Frýba, Miluše Vítková, Jiří Minář, Antonín Mikšíček, Zdeněk Coufal, Zdeněk Bradáč, Anna Staníková, Petr Vaněk

Dolní řada: Marie Perlová, Ludmila Klusáčková, Božena Matušková, Marie Pípková, Josef Klement, Marie Tmejová, Josef Procházka, Eva Procházková, Ilona Šimková, Jaroslava Pípková, Božena Cinková, Milena Musilová

Jak vám dupou králíci:

Skupina polenských girls

Ludmila Klusáčková, Božena Matušková,
Marie Perlová, Marie Pípová, Marie
Tmejová, Eva Procházková, Milena
Musilová, Ilona Šimková, Božena
Cinková.

Jak vám dupou králíci:

Konferovali Petr Vaněk a Miloš Frýba

Jak vám dupou králíci:

Tančila se polonéza v choreografii
Petra Peřiny

Pro velký úspěch jsme připravili v dalším
roce druhou estrádu pod názvem:
„NAZDAR HODINY“, která byla uvedena
16. dubna 1971. Stejně jako před rokem
napsali scénář a konferovali Miloš Frýba
a Petr Vaněk.
Opět se dvakrát vyprodal Lidový dům.

Nazdar hodiny:

Zdeněk Röder, Miroslav Vala, Jiří Horský, Stanislav
Rathouský, Karel Novák, František Pípa, Zdeněk Coufal,
František Kučera
Dole: Ilona Šimková, Marie Vaňková, Emanuela
Pospíšilová, Ludmila Staníková, Alena Skočdoplová,
Anna Staníková, Jindřiška Kislingerová, Milena Musilová

Nazdar hodiny: Karel Novák, Miluše Vítková, Josef Klement, Marie Vaňková, Zdeněk Coufal, Ludmila Klusáčková

Nazdar hodiny: Ludmila Klusáčková, Miluše Vítková, Marie Vaňková

Nazdar hodiny: Druhá skupina polenských girls, pouze dvě jsou původní z roku 1970
Ilona Šimková, Marie Vaňková, Emanuela Pospíšilová, Ludmila Staníková, Alena Skočdoplová, Jindřiška Kislingerová, Anna Staníková, Milena Musilová

Nazdar hodiny: Ilona Šimková, Milena Musilová, Jindřiška Kislingerová, Marie Vaňková

O prázdninách jsme dvakrát putovali po okolních vesnicích s upraveným programem našich estrád. Říkali jsme tomu „Milovnické Čundrestrády.“ První rok s žebříňákem a druhý rok s maringotkou a s písničkami pana Hašlera. Nepostradatelnou pomocí byla harmonikářka Marie Tmejová (Opršalová).

Babiččina krabička: Miluše Vítková, Miroslav Vala, Miloš Frýba, Marie Tmejová, Jaroslav Jekl, Jiřina Gerblichová

Babiččina krabička: Miluše Vítková, Marie Tmejová, Marie Vaňková, Jiřina Gerblichová

MILOVNICKÉ SVATBY

Velké množství mladých lidí, kteří si zazpívali a zatančili v milovnických estrádách, se rozplynulo do nenávratna. Buď odešli na studia, nebo se vrhli do manželství, vždyť přece i Milovníci měli svůj bílý trakař a všechny svoje nevěsty vozili po náměstí. Za velké podpory přítomného obecnstva, které nevěstám fandilo.

Vrácení nevěsty teď již Jaroslavy Mikšové

Náhradní nevěsta František Pípa

Ludmila Kusá, ženich s chomoutem Vladimír Kusý

Po svatbě před kostelem

Dalšímu ženichovi přivezli v kočárku, trochu prerostlé malé dítě (Mílu Matušku s dudlíkem), které nevěsta zatajila. Ženich se bránil, že chce dítě svoje, malé, v perince, ale nebylo mu to nic platné.

Míla Matuška a Ilona Röderová – Šimková

U další svatby odvedli ženicha a nevěsta si musela vybírat z osmi do prostěradel zahalených mužů, toho svého manžela. Náhodou si vybrala dobře, protože svému nastávajícímu pomáhala kupovat „svatební perka“(boty).

Nabídka ženichů

Nevěstu si musel ženich do kostela odvézt sám

Nevěsta je pod čepcem, tak hurá, musíme se vyfotit...

Kapitola 2.

JAK JSME SI PŘIČICHLI
K DIVADLU

Metodik Okresního kulturního střediska Jaroslav Klimeš se přijel na naše estrádní vystoupení podívat a nabídl nám spolupráci: „Nechtěli byste zkusit místo estrád divadlo, já bych vám pomohl s režii“, řekl doslova. Ze začátku jsme nebyli moc nadšeni, protože estrády nás bavily, ale Miloš Frýba vyhrál konkurz, stal se kmenovým hlasatelem Československé televize a neměl na nás čas. My jsme mu to všichni přáli, jenže bez něj to nešlo! Proto jsme přijali Klimešovu nabídku a rozhodli se pro divadlo.

Od podzimu 1971 Jaroslav Klimeš „Jarda“, obětavě dojížděl z Jihlavy. Byli jsme mladý divadelní soubor, plný nadšených lidí v čele s Petrem Vaňkem, který svým zápalom pro divadlo dovedl strhnout ostatní. Byl nejenom hercem a kulisákem, ale při zkouškách zastupoval nepřítomného režiséra.

Claude Magnier

VĚNO SLEČNY LAURY

Premiéra 26. února 1972

Ariana	Marie Opršalová
Blaise	Petr Vaněk
Genevieve	Milena Musilová
Marie	Ludmila Klusáčková (Kusá)
Carlier	Jindřich Pohlreich
Carlierová	Miluše Vítková
Laura	Ilona Šimková
Pepita	Alena Klusáčková
Nemocniční zřízenci	Josef Opršal
	František Pípa
	Jaroslav Jekl

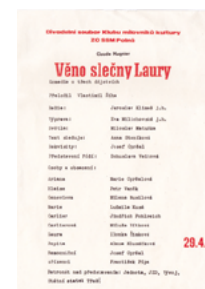
Režie: Jaroslav Klimeš j. h.
Světla: Miloslav Matuška
Rekvizity: Josef Opršal

Výprava: Eva Milichovská j. h.
Text sleduje: Anna Staníková
Představení řídí: Bohuslava Veitová

Náš „dramaturg“ Miluše Vítková vybrala komedii Clauda Magniera **Věno slečny Laury** Díky pochopení její vedoucí se z počátku zkušelo v knihovně. A tak vznikla silná trojka **Vítková, Vaněk, Klimeš**. Pod vedením našeho režiséra, který nás učil prvním divadelním krůčkům, se po čtyřech měsících uskutečnila **premiéra 26. února 1972**, hráli jsme v Lidovém domě. Představili se i nové neokoukané tváře. Hra se líbila, měla velký úspěch a na Polnou byla velmi odvážná. Herečka Ludmila Klusáčková (Kusá) ukázala nahé rameno a Ilona Šimková se prošla po jevišti dokonce v plavkách. Mládežnický soubor se v roce 1972 poprvé představil na **Třeštském divadelním festivalu**, kde Jaroslav Klimeš získal cenu za režii. Celkem jsme odehráli pět představení, tři v Polné.

Milena Musilová,
Jindřich Pohlreich,
Alena Klusáčková

Zleva: Petr Vaněk,
Ludmila Klusáčková
(Kusá), Anna
Staníková, Jaroslav
Jekl, Josef Opršal,
Milena Musilová,
Bohuslava Veitová,
Alena Klusáčková,
Miluše Vítková, Ilona
Šimková
Sedící: Marie
Opršalová, Jindřich
Pohlreich,

Následovala další hra. V roce 1973 to byl **Případ Adam a Eva**. Opět komedie, ale tentokrát ze soudní síně. Divadelní hra s nadsázkou a humorem řeší vztah dvou velmi mladých lidí. Hráli v ní i noví herci. Soubor se rozšířil navzdory skutečnosti, že z původní sestavy milovníků zůstali pouze tři členové.

Premiéra byla 8. května 1973, náš mládežnický soubor se opět zúčastnil v květnu 1974 **Třeštského divadelního festivalu**. Celkem bylo odehráno 6 představení a třikrát jsme hráli v Polné.

Rudi Strahl

PŘÍPAD ADAM A EVA

Premiéra 8. května 1973

Adam	Jiří Rathouský
Eva	Milena Musilová
Předseda senátu	Jindřich Pohlreich
Společenský obhájce	Petr Vaněk
Společenská obhájkyne	Jaroslava Matulová
Honza	Miroslav Sochor
Helena	Ludmila Staníková
Zapisovatel	Václav Sláma
Přisedící	Anna Matějíčková
	Stanislav Mátl

Režie: Jaroslav Klimeš j. h. Výprava: Eva Milichovská j. h.
 Zvuk: Ladislav Korbel Představení řídí: Bohuslava Veitová
 Text sleduje: Miluše Vítková Světla: Karel Skočdopole
 Technická spolupráce: Jaroslav Jekl a Marie Vaňková

Účast na divadelních přehlídkách
 Květen 1973 – Okresní přehlídka Třeštský divadelní festival v Třešti

Jaroslava Matulová, Petr Vaněk

Jaroslava Matulová, Jiří Rathouský, Milena Musilová, Stanislav Mátl, Jindřich Pohlreich, Anna Matějíčková, Petr Vaněk, Václav Sláma

Na podzim v roce 1973 byla další premiéra, a to pohádka Marie Holkové **Královnin prsten**. Pohádka byla nastudovaná v rekordním čase šesti týdnů. Roztomilá, líbezná a tajuplná pohádka uchvátíla dětské diváky. Okouzující princezna, moudrý král, hrdinný Kuba, Šašek Vašek. Ještě dnes slyším, jak na repliku: „Děti podívejte se Měsíček jako lívaneček!“ se všechny děti v kině dívají nahoru na zaprášené umělé těsnění u stropu a vidí tam krásný zlatý Měsíček.

Marie Holková

KRÁLOVNIN PRSTEN

Premiéra 15. listopadu 1973

Král	Václav Sláma
Princezna Pomněnka	Ludmila Staníková
Šašek Vašek	Petr Vaněk
Kuba	Stanislav Uchytil
Chůva	Miluše Vítková
Hofmistr	Stanislav Mátl
Kalina	Milena Musilová
Radobyl	Miroslav Sochor
Pážata	Jiřina Klusáčková, Bohuslava Veitová
Královská družina	Bohumila Holasová, Stanislava Marková
	Jaroslav Kořán, František Pípa

Režie: Jaroslav Klimeš j. h. Výběr hudby: Ladislav Korbel j. h.
 Dramaturgie: Miluše Vítková Zvuk: Jiří Rathouský
 Představení řídí: Marie Vaňková Světla: Karel Skočdopole
 Kostýmy: Marie Vaňková
 Technická spolupráce: Bohuslav Žilka, Miroslav Vala

Účast na divadelních přehlídkách
 Květen 1974 – Okresní přehlídka Třeštský divadelní festival v Třešti

Miluše Vítková a Ludmila Staníková

Ludmila Staníková,
 Václav Sláma,
 Jiřina Klusáčková,
 Bohuslava Veitová

Stanislav Uchytil
 a Ludmila Staníková

Tak dovede kouzlit jen divadlo. **Premiéra se uskutečnila 15. listopadu 1973**. Nastudování dvou divadelních her v jednom roce byl vynikající výkon. Nadšený mladý soubor s oběma inscenacemi reprezentoval naše město na jaře, v roce 1974 na **Třeštském divadelním festivalu**. Odehráno bylo osm představení, z toho čtyřikrát v Polné.

Pro veliký úspěch pohádky u dětského publika se v dramaturgickém plánu objevil pohádkový muzikál Josefa Hokra **O brejlatý princezně**. Pohádka byla doplněna písničkami, ke kterým chyběl hudební materiál.

V roce 1974 se ze silné trojky stává silná čtyřka. Do souboru přišel herec, ale hlavně muzikant a skladatel Bohuslav Žilka, pro nás „Slávek.“ To byla živá voda, kterou jsme potřebovali, neboť jak jinak nazvat živou muziku na jevišti. Slávek písničky opatřil vlastní hudbou

a podařilo se mu sestavit i malou doprovodnou hudební skupinu. A tak naše malá pohádka odstartovala a oživila činnost mládežnického divadla o divadlo hudební.

Premiéra se uskutečnila 19. prosince 1974. Zazářil i sám „Slávek,“ zpěvem a hrou na kytaru, navíc komentoval děj jako Trubadúr. V roce 1975 se soubor zúčastnil Okresní divadelní přehlídky **Jihlavský čtyřlístek** v Jihlavě.

Celkem bylo odehráno pět představení, čtyřikrát v Polné.

Josef Hokr

O BREJLATÝ PRINCEZNĚ

Premiéra: 19. prosince 1974

Král	Petr Vaněk
Princezna Barborka	Milena Musilová
Princezna Světlana	Ludmila Staníková
Princezna Zuzana	Jiřina Klusáčková
Princ Alfréd	Jaroslav Jekl
Princ Květomil	Václav Sláma
Princ	Miloš Novák
Honza	Jaroslav Richter
Rádce	Jan Mach
Komorník	Miroslav Sochor
První dvorní dáma	Bohumila Holasová
Druhá dvorní dáma	Miluše Pípková
Trubadúr	Bohuslav Žilka
Hudební doprovod:	
klávesy	Jaromír Krula
kytara	Miloš Novák, Bohuslav Žilka
bicí	Rudolf Chlebeček

Režie: Jaroslav Klimeš j. h. Dramaturgie: Miluše Skočdoplová
 Inspicent: Bohuslava Veitová Masky, kostýmy: Marie Vaňková
 Světla: Karel Skočdopole, Jiří Rathouský Text sledují: Stanislava Marková
 Technická spolupráce: Mikší Ivan, Mikší Libor, Pípa František, Zdeněk Skočdopole
 Luboš Dolejší, Jaroslav Kořán, Jan Bělohávek, Aleš Jadrný

Účast na divadelních přehlídkách

Rok 1975 - Okresní divadelní přehlídka Jihlavský čtyřlístek v Jihlavě

Jaromír Krula, Petr Vaněk, Milena Musilová

Jan Bělohávek, Jaroslav Jekl, Jiřina Klusáčková, Václav Sláma

Královský dvůr a Princezna Barborka Milena Musilová

Trubadúr: Bohuslav Žilka

Miroslav Sochor, Václav Sláma, Petr Vaněk

Udatný Honza Jaroslav Richter, Petr Vaněk a brejlatá princezna Milena Musilová

Nahoře: Jan Mach, Miluše Pípková, Jiřina Klusáčková, Jaroslav Jekl, Bohumila Holasová, Ludmila Staníková

Dole: Petr Vaněk, Milena Musilová, Miloš Novák, Karel Skočdopole, Bohuslav Žilka

Zkusili jste si někdy hodit bumerang? Já ano a on se mi vrátil. Taková křivá věc. Křivé věci se člověku vrací.

To je motto hry Otto Zelenky **Bumerang**. Podtitul hry „komedie o čtyřech fackách,“ přesně vyjadřuje to, o čem se hrálo. Ty čtyři facky dostal hlavní hrdina. Jmenoval se Josef Novák. Takové neobvyklé jméno že?, špatně se to pamatuje. **Premiéra se uskutečnila dne 23. dubna 1975.**

Celkem jsme odehráli čtyři představení, z toho tři v Polné.

Otto Zelenka

BUMERANG

Premiéra 23. dubna 1975

poručík VB	Stanislav Mátl
Josef Novák	Petr Vaněk
Helena	Milena Musilová
Dr. Klíma	Václav Sláma
Eva jeho žena	Eva Morkusová
hostinský	Jindřich Pohlreich
příslušník VB	Jaroslav Jekl, Bohuslav Žilka
Staříková	Ivana Pohlreichová

Režie: Jaroslav Klimeš j. h.	Výprava: Eva Milichovská j. h.
Dramaturgie: Miluše Skočdoplová	Zvuk: Bohuslav Žilka
Světla: Karel Skočdopole	Masky: Marie Vaňková
Kostýmy: Jiřina Klusáčková	Text sleduje: Stanislava Marková
Představení řídí: Bohuslava Veitová	
Technická spolupráce: Ludmila Staníková, Ivan Mikší, Miloš Novák, Zdeněk Skočdopole, Jan Mach, Jan Bělohávek, František Pípa, Jaroslav Kořán	

Účast na divadelních přehlídkách
Duben 1975 – Okresní přehlídka XVI. Festival amatérských divadelních souborů v Třešti

Petr Vaněk, Jindřich Pohlreich

Eva Morkusová, Petr Vaněk

Jako zajímavost můžeme uvést příhodu z vystoupení, kdy jsme byli požádáni o zpestření programu s ukázkou z naší hry **Bumerang**. Bylo prázdninové kulturní odpoledne na nádvoří polenského zámku, kde vystupovali umělci z Národního divadla a polenská pěvecká legenda, rodák z Polné Milota Holcman. Nečekaným oživením a narušením pokojné atmosféry odpoledne byl příjezd houkajícího policejního vozu a zatčení člena našeho souboru. Dlouho se diváci dohadovali, zda to bylo součástí hry a nebo ne.

Ivana Pohlreichová, Petr Vaněk

Petr Vaněk, Milena Musilová

Bohuslav Žilka, Petr Vaněk

Celý divadelní soubor byl na festivalu v Třešti v roce 1975

Horní řada zleva: p. Langr, Jindřich Pohlreich, třešťský technik, Milan Šindelář, Ivana Pohlreichová, Karel Skočdopole, Miloš Novák, Ivana Mikší, Stanislava Marková, Bohuslav Žilka, Zdeněk Skočdopole

Zleva: Marie Vaňková, Eva Morkusová, Miluše Pípková, Václav Sláma, Milena Musilová, Jaroslav Kořán, Aleš Jadrný, Luboš Dolejší, Miluše Skočdoplová, Bohuslava Veitová, předkloněná Jiřina Klusáčková

Dole: Libor Mikší, František Pípa, Ivan Mikší, Jaroslav Jekl

Spolupráce s DDM a panem Antonínem Brožem

V roce 1975 Petr Vaněk se Slávkem Žilkou, jakoby toho neměli dost, nazkoušeli s dětmi ze souboru Lupínek DDM (Dům dětí a mládeže, dnes TEMPO) hru **Koráb Racek** od Jaromíra Sypala. Všichni jsme se zúčastnili 25. dubna 1975 **Třeštského divadelního festivalu**, kde jsme hráli obě dvě představení. Dopoledne pro třeštské dětské publikum hru **Koráb Racek** a večer pro dospělé **Bumerang**.

Jaromír Sypal

KORÁB RACEK

Premiéra: 14. dubna 1975

Fred Aspirin	Miroslav Šinágl
Mořská Blecha	Jiří Pospíchal
Kecavý Johnny	František Cakl
Jim Popleta	Jaromír Jaroš
Admirál Jindřich	Petr Vaněk
Kudrnka	Jitka Jelínková
Mazaná Božka	Zdena Chalupníková
Muška	Marie Petschenková
Rosnička	Eva Doležalová
Želva	Lenka Kourková
Havraní vlas	Miloslava Šmardová
Vosa	Alena Svobodová
Pomalá Berta	Jitka Jirmanová
	Marcela Škočdoplová

Režie: Petr Vaněk

Text sleduje: Olga Kališová

Hudební doprovod: Bohuslav Žilka

Technická spolupráce: Antonín Brož,
Milena Musilová, Marie Vaňková

Účast na divadelních přehlídkách

25. 4. 1975 – Okresní přehlídka Třeštský divadelní festival v Třešti

Rok 1975 – Divadelní festival Kouzelný mlýnek Žďár nad Sázavou

Rok 1979 – Pohádkový festival Rýmařov

Na technické spolupráci divadla se podíleli, ředitel Domu dětí a mládeže Antonín Brož, Milena Musilová a Marie Vaňková. **Premiéra byla 14. dubna 1975.** Dětský soubor Lupínek vystupoval nejen v Třešti. Představení se hrálo také ve Žďaru nad Sázavou na festivalu **Kouzelný mlýnek**. Výborně soubor Lupínek reprezentoval Polnou na **Pohádkovém festivalu** v Rýmařově v roce 1979.

Miroslava Šmardová, Eva Doležalová, Jitka Jirmanová, Olga Kališová, Lenka Kourková, Dole: Marcela Škočdoplová, Jitka Jelínková, Marie Petschenková, Bohuslav Žilka, Alena Svobodová

*Přední řada: Václav Sobotka, Jiří Pospíchal, František Cakl, Zdenka Chalupníková, Miroslav Šinágl
ležící: Jaromír Jaroš*

Pohádkový festival Rýmařov 1979 – výprava na Praděd

*Zleva: Zdenka Chalupníková, Marie Vaňková, Jitka Jelínková, organizátorka, Jaromír Jaroš, produkční, František Cakl, Alena Svobodová, Olga Kališová, Miroslav Šinágl, Eva Doležalová, Miroslava Šmardová, Marcela Škočdoplová, Lenka Kourková
Dole: Petr Vaněk, Bohuslav Žilka, Jiří Pospíchal*

Zleva: Jitka Jelínková, Marie Petschenková, Petr Vaněk, Miroslava Šmardová, Miroslav Šinágl, Jaromír Jaroš, Eva Doležalová, Alena Svobodová

V roce 1976 uvedl dětský divadelní soubor **Lupínek** hru autorů Jany Weberové a Ivana Bednáře. Dětská roztomilá komedie **Bubáci a Hastrmani** byla na motivy knihy Josefa Lady. V roce 1976 se soubor **Lupínek**, opět s roztomilou ladovskou pohádkou objevil na jarním divadelním festivalu v Třešti.

Jana Weberová a Ivan Bednář

BUBÁCI A HASTRMANI

Mulisák, strašidlo ve Voděradech

Bubáček, jeho syn

Brčál, hastrman v Syslově

Pulec, jeho syn

Ježibaba

Hejkal

Kryštof Dupák

Prokletý baron

Prokletá komtesa

Mlynář ze syslovského mlýna

Mařenka

Jeník

jeho děti

Babka

Jaromír Jaroš

Irena Všetulová

Jiří Pospíchal

Hedvika Skočdoplová

Zdena Štohanzlová

Ivana Uchytílová

Blanka Vrbková

Zdeněk Jambor

Zuzana Šináglová

Otto Klusáček

Jana Kislingerová

Václav Skočdopole

Anna Dočekalová

Režie: Petr Vaněk

Technická spolupráce: Antonín Brož

Výprava: František Zástěra

Účast na divadelních přehlídkách

Rok 1976 – Okresní přehlídka Třeštský divadelní festival v Třešti

Zleva: Miroslav Jaroš, Zdeněk Jambor, Otto Klusáček, Zuzana Šináglová, Zdena Štohanzlová, Jiří Pospíchal, Ivana Uchytílová, Blanka Vrbková

Dole: Václav Skočdopole, Irena Všetulová, Hedvika Skočdoplová, Anna Dočekalová

V roce 1977 uvedl dětský divadelní soubor Lupínek v režii Petra Vaňka hru Dagmar Jandová **Ztracený klíč**. O hudební doprovod se opět postaral Bohuslav „Slávek“ Žilka. Děti divadlo zahrály **15. dubna 1977 na Třeštském divadelním festivalu**, a tam potěšily dětské publikum, jak z mateřských, tak ze základních škol. Dalším festivalem v témže roce byla mezikrajová **Divadelní přehlídka v Napajedlích**. Tady nás viděla paní Jindra Delongová (významná odbornice v oblasti dětského divadla) a dostali jsme dokonce pochvalu.

Dagmar Jandová

ZTRACENÝ KLÍČ

Režie: Petr Vaněk

Hudební úprava: Bohuslav Žilka

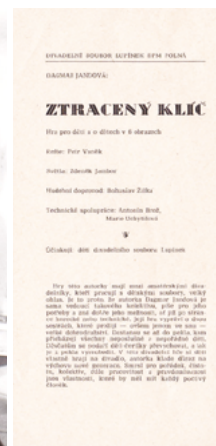
Kostýmy: Marie Vaňková

Technická spolupráce: Antonín Brož, Marie Uchytílová

Účast na divadelních přehlídkách

15. 4. 1977 - Okresní přehlídka Třeštský divadelní festival v Třešti

Rok 1977 – Mezikrajová divadelní přehlídka dětských souborů v Napajedlích

Pohádka byla zahrána v Domě dětí a mládeže Polná

Tyto dvě fotografie bez popisu jsou jediné, které se nám podařilo k představení dohledat. Třeba se na nich někdo z vás pozná.

Tehdy vznikla také dlouholetá spolupráce s ředitelem DDM panem Antonínem Brožem. V létě jsme jezdili na Rohoznou na brigády, po skončení brigád, jsme tábor měli jako příjemné soustředění, kde jsme plánovali další divadelní sezonu.

Městský letní tábor Rohozná je v Polné pojem. Nepotkáte rodáka, který by tam nebyl alespoň jednou v životě. Duha nebyla výjimkou. Tehdy ještě pionýrský tábor fungoval pod záštitou místního patriota Antonína Brože, ředitele Domu pionýrů a mládeže (později Dům dětí a mládeže, dnes TEMPO). Díky tomu, že Petr Vaněk vedl dětský divadelní soubor Lupínek, jsme měli dveře otevřené a mohli jsme zázemí využívat i pro náš soubor. Jezdili jsme tam zpravidla na konci sezóny, pomáhali se zazimováním tábora a spojovali jsme tím

Marian Srpoň, Petr Vaněk, Radim Vaněk

Marian Srpoň, Martina Sobotková, Radek Žilka, Jitka Smejkalová

Všem chutnalo

příjemné s užitečným. Práce, legrace a veselých příběhů bylo vždycky moře. Mezi ty smutnější patřil ten, kdy jsme dostali za úkol porazit starou višň, která se za ta léta stala svědkem snad všech ranních nástupů dětí pod oddílovou vlajkou. V té chvíli jsme si uvědomili, jak ten čas letí. Ve chvílích volna se hlavně vybíraly divadelní hry nebo se hovořilo o připravovaném divadle. Vzpomínky na koupání „ve stavidle“, vůni čerstvě posekaných luk a večerní opékání buřtů za nekonečného bzukotu malých kousavých mušek snad nikdy nevyblednou.

Marian Srpoň, Bohuslav Žilka

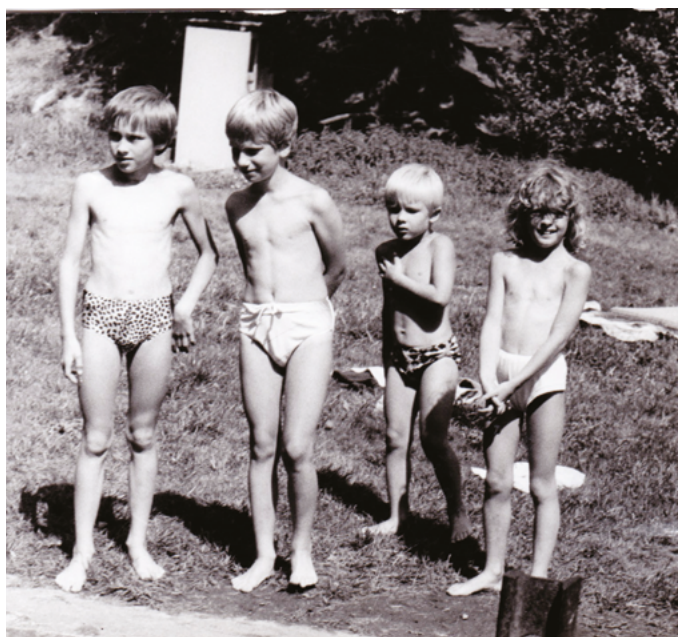

Na oběd byly špagety, vařil, Jaroslav Klimeš

Jaroslav Klimeš

Naše Duháčata Rohozná 1984

Radosti a legrace při koupání ve stavidle - zúčastnili se všichni přítomní ...

V roce 1976 nám přišla do ruky prvotina mladé autorky Hany Bednářové **Daň zrání**. Režiséru Klimešovi se podařilo vytvořit svěží inscenaci, která se velmi líbila.

Premiéra se uskutečnila 9. dubna 1976. Divadelní soubor se s ní představil na **Třeštském divadelním festivalu**.

Celkem bylo odehráno pět představení, z toho tři v Polné.

Okresní kulturní středisko v Jihlavě vyslalo za odměnu naše tři členy na letní hereckou školu do Hronova.

Hana Bednářová

DAŇ ZRÁNÍ

Premiéra: 9. dubna 1976

Mírek	Petr Vaněk
Táňačka	Stanislava Marková
MUDr. Marek	Jaroslav Klimeš
Eva	Milena Musilová
Jana	Marie Uchytílová
Honza	Miroslav Sochor
Alena	Zdenka Chalupníková
Michal	Miloš Novák

Režie: Jaroslav Klimeš j. h.

Hudba: Miloš Novák j. h.

Světla: Karel Skočdopole

Představení řídí: Bohuslava Veitová

Dramaturgie: Miluše Skočdopolová

Výprava: František Zástěra j. h.

Kostýmy: Marie Vaňková

Technická spolupráce: Ivan Mikší,
Stanislav Mátl, Jaroslav Jekl

Účast na divadelních přehlídkách

Duben 1976 – okresní přehlídka XVII. Festival amatérských divadelních souborů v Třešti

Červen 1976 – krajská přehlídka městských divadelních souborů Jihomoravského kraje

ceny: Cena za cílevědomou kolektivní práci na současné české hře
Petr Vaněk Cena mladého talentu – za roli Mírka

3. místo v celkovém hodnocení přehlídky

Marie Uchytílová, Milena Musilová

Petr Vaněk, Milena Musilová

OD ROKU 1976 DIVADLO DUHA

Podle textu jedné z písní v této hře (**Láska jak duha občas mění barvy...**) zvolil pro sebe soubor název a od roku 1976 se jmenujeme Divadlo Duha. Jiný význam **DUHY**, vysvětlil tehdejší ředitel Horáckého divadla Miloš Stránský jako - **Divadelní Umění Herců Amatérů**.

Stanislava Marková, Petr Vaněk

Marie Uchytílová, Milena Musilová

Marie Uchytílová, Miroslav Sochor, Zdenka Chalupníková

Marie Uchytílová, Jaroslav Klimeš, Milena Musilová

V dalším roce sehrál soubor Divadla Duha opět komedii Rudiho Strahla **Jako pralidě**. Divadelní děj byl oživen celou řadou svěžích písniček, které zhudebnil náš kmenový autor a skladatel Bohuslav Žilka. Svoje herecké schopnosti naposledy předvedl i režisér Jaroslav Klimeš, který si s chutí střihnul roli Cizince. Celý soubor se opravdu vyřádil v jednoduché a nápadité scéně z lanoví a v oblečení z pravých kožešin.

Rudi Strahl

JAKO PRALIDĚ

Premiéra: 21. dubna 1977

Žena	Eva Morkusová
Muž	Petr Vaněk
Dívka	Marie Uchytlová
Mladík	Bohuslav Žilka
Stařec	Jan Mach
Cizinec	Jaroslav Klimeš
Divoška	Zdenka Chalupníková
1. Opice	Stanislava Žilková
2. Opice	Bohuslava Veitová
1. Opičák	Luboš Dolejší
2. Opičák	Miroslav Šinágl

Režie: Jaroslav Klimeš j. h.
 Dramaturg: Miluše Skočdopolová
 Kostýmy: Marie Vaňková
 Představení řídí: Bohuslava Veitová

Výprava: Eva Milichovská j. h.
 Hudba: Bohuslav Žilka
 Světla: Karel Skočdopole
 Technická spolupráce: Miroslava Chalupníková, Marcela Skočdopolová, Ivan Mikší, Jiří Rathouský

Účast na divadelních přehlídkách
 30. 4. 1977 – Okresní přehlídka Třeštský divadelní festival v Třešti

Diváci se bavili také tím, že Stařec (dědeček), kterého výborně ztvárnil Jan Mach, byl vlastně vynálezce, který nechtěl slézt ze stromu, ale vymýšlel různé druhy křídel a chtěl začít létat.

Premiéra se uskutečnila 21. dubna 1977. Úspěšně jsme si zahráli 30. dubna 1977 i na **Třeštském divadelním festivalu**.

Celkem jsme odehráli čtyři představení, z toho tři v Polné.

Petr Vaněk, Zdenka Chalupníková

Eva Morkusová, Petr Vaněk

Miroslav Šinágl,
 Petr Vaněk,
 Jaroslav Klimeš,
 Jan Mach

Eva Morkusová, Zdenka Chalupníková, Marie Uchytlová, Bohuslav Žilka, Jaroslav Klimeš

Eva Morkusová, Petr Vaněk

Eva Morkusová, Zdenka Chalupníková, Petr Vaněk, Jan Mach, Bohuslav Žilka

Bohuslav Žilka, Eva Morkusová, Zdenka Chalupníková, Petr Vaněk, Jan Mach

Petr Vaněk, Zdenka Chalupníková

Kapitola 3.

LÉTA OSMDESÁTÁ,
OBDOBÍ TŘÍ REŽISÉRŮ

Na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let byly snahy sloučit Duhu se souborem Jiří Poděbradský. Pokus se ale nevydařil, protože poetika našich divadel byla odlišná. V tomto období jsme na divadelní festivaly do Třeště jezdili jenom jako diváci.

Jediný Bohuslav Žilka „Slávek“ se v té době aktivně věnoval divadlu, neboť hostoval v jihlavském souboru Klicpera. Soubor Duha se potřeboval znovu nadechnout, a tak Petr Vaněk společně se Slávkem Žilkou kontaktovali Jaroslava Klimeše a ten přislíbil, že nám bude v Polné zase režírovat a navíc velmi rád. To nás všechny nakoplo: „Musíme přece znovu začít něco dělat.“ Ale co? Nebyla hra, nebyl text. Požádali jsme Miluši Škodopolovou o tip. Sice už nebyla oficiální členkou souboru, ale stále nám pomáhala. Na půdě knihovny poskytovala prostory pro skladování kulís a divadelního „fundusu“. Dali jsme na její dramaturgickou intuici a zvolili komediální hru Miloslava Švandrlíka a Karla Čejky.

Rodiče se zbláznili aneb Mořský vlk a veselá vdova. Z původního souboru zůstalo pět herců a hereček a bylo hlavně potřeba doplnit soubor o nové tváře. Rozhodli jsme se na to jít profesionálně a uspořádali „konkurz.“ Každý uchazeč byl požádán o „něco“, co je schopen předvést. Básničku, povídku, nebo říct dvě tři věty. Jako první se

vedl František Mátl. Přednesl veršovanou bajku Sviňa pod dubom, v ruském originále. A bylo po konkurzu, všichni se smáli, až se za břicho popadali. František byl okamžitě za hvězdu a všichni byli bez konkurzu přijati také.

Divadelní zkoušky probíhaly v bývalém divadelním sále U Slovana. V sále se netopilo, hercům ale zima nebyla, protože je hrál elán, mládí, nadšení a také „vnitřní vytápění“ ze sousední kavárny na stejném patře. Při zkouškách byla nálada opravu rozjařená a práce všechny ohromně bavila. Jaroslav Klimeš měl vzácný dar přesvědčit každého, že jeho role je ta nejdůležitější. Navíc z Jihlavy přivezl posilu v osobě Otmara Brancuzského. Velkou devizou a také zjednodušením pro nás byla v té době prostá funkční scéna, zhotovená z nafukovacích lehátek. Ve hře byly opět svěží písničky s doprovodem živé kapely.

3. května 1984 byla v Polné premiéra (nabitý sál kina včetně přistavků) a za dva dny jsme hráli na přehlídce v Třešti. Tam měla komedie u diváků také úspěch. Písně úřednice Spalové a inženýra Svojshe sklídily potlesk na otevřené scéně. Otmarův nezapomenutelný chytlavý song „Svaly tuhý jako lana“ si diváci broukali ještě dlouho do noci. Celkem bylo odehráno pět představení a z toho čtyři v Polné.

Miloslav Švandrlík a Karel Čejka RODIČE SE ZBLÁZNILI aneb MOŘSKÝ VLK a VESELÁ VDOVA

Premiéra 3. května 1984

Oldřich	Věnceslav Láhl
Vlasta	Dana Pražáková
Šárka	Martina Sobotková
Spalová	Jaroslava Melicharová
Bohdan	Marian Srpoň
Světlana	Jitka Smejkalová
Zuzana	Zdenka Škaredová
Julie	Stanislava Žilková
Roman	Petr Vaněk
Ing. Svojshe	Otmar Brancuzský
MUDr. Síváček	František Mátl
Franta Horák	Miroslav Kořán
1. pán	Václav Sláma
2. pán	Stanislav Rozenkranc
dáma	Marie Hučínová
Divky z plovárny	Alena Andělová, Olga Havlíčková, Olga Belová, Jana Neubauerová
Hudba:	Bohuslav Žilka - klavír Zdeněk Havlíček - saxofon Jan Mach - bicí Petr Brož - kytara

Režie: Jaroslav Klimeš j. h. Hudba: Roland Rehberger
Hudební úprava a nastudování: Bohuslav Žilka Kostýmy: Marie Vaňková
Výprava: Petr Vaněk Světla: Jaroslav Jekl

Účast na divadelních přehlídkách

Květen 1984 – Okresní přehlídka Třeštský divadelní festival v Třešti

ceny: Cena za kolektivní a perspektivní divadelní práci
Jaroslav Klimeš cena za režii

Touto režii se s námi Jaroslav Klimeš rozloučil. Dostal nabídku režírovat v Jihlavě. Bylo to pochopitelné, protože dojíždění je vždycky zátěž navíc. Sám řekl, že u nás strávil mnoho krásných let. Vytvořil s námi osm velmi pěkných divadel.

Věnceslav Láhl, Petr Vaněk

Jaroslav Klimeš, Jaroslava Melicharová, František Mátl, Dana Pražáková, Otmar Brancuzský, Martina Sobotková, Stanislava Žilková, Miroslav Kořán, Jitka Smejkalová, Zdenka Škaredová, Václav Sláma, Marie Vaňková, Zdeněk Havlíček, Bohuslav Žilka, Petr Brož, Jan Mach Dole: Jaroslav Jekl, Alena Andělová, Stanislav Rozenkranc, Jana Neubauerová, Marie Hučinová, Olga Havlíčková, Olga Bělová Ležící: Petr Vaněk, Věnceslav Láhl, Marian Srpoň

Dana Pražáková, Martina Sobotková, Věnceslav Láhl, František Mátl, Stanislava Žilková

Jitka Smejkalová, Alena Andělová, Marian Srpoň, Petr Vaněk, Olga Havlíčková, Olga Bělová

Martina Sobotková, Miroslav Kořán, Dana Pražáková, Marie Vaňková

Olga Bělová, Zdeněk Havlíček, Olga Havlíčková, Alena Andělová, Jitka Smejkalová, Petr Brož

Jedno bylo ve všech debatách nad slunce jasné. Jestliže chceme dál pokračovat, musíme vyřešit dvě věci: Co hrát a kdo bude režírovat... Volba padla zcela logicky na Petra Vaňka. Byl vedoucí souboru a měl už nějaké zkušenosti jako režisér dětského divadla. Navrhl hru, kterou měl připravenou ještě pro Jaroslava Klimeše. Byla to situační komedie s téměř kriminální zápletkou. **Případ bez jednacího čísla.** Nepříliš známý text renomovaného českého dramatika Oldřicha Daňka nás všechny zaujal. Jednalo se o komorní příběh, který odpovídal personálním možnostem kolektivu. Přípravy a zkoušky trvaly téměř rok. Zkoušeli jsme poctivě, všechny připomínky režiséra jsme brali velmi zodpovědně, Petr se snažil uplatňovat Klimešovu školu. Divadlo se nám podařilo a byli jsme vybráni do Třeště, kde jsme získali Cenu za organizační a režijní práci se souborem.

Divadlo Duha Polná

Případ bez jednacího čísla.

Z hodnocení předsedkyně oborné poroty Aleny Kalábové:

Oldřich Daněk

PŘÍPAD BEZ JEDNACÍHO ČÍSLA

Premiéra: 10. dubna 1986

JUDr. Věra Hložková

Lída Bencová

Ing. Jiří Benc

Magda Vendlová

Jana Kvildová

Milada Růtová

npr. Sárek

pí. Grabovská

Zdeněk Pondělíček

MUDr. Vilma Mátllová

Jaroslava Matulová

Jitka Smejkalová

Jaroslav Richter

Martina Sobotková

Jiřina Richterová

Zdenka Škaredová

Jaromír Sázavský

Marie Vaňková

Miroslav Kořán

Stanislava Žilková

Režie: Petr Vaněk

Světla: Jaroslav Jekl

Technická spolupráce: Bohuslav Žilka, Aleš Klusáček, Oldřich Smejkal

Scénická spolupráce: Eva Milichovská j.h.

Text sleduje: Zdeňka Sázavská

Účast na divadelních přehlídkách

Duben 1986 - Okresní přehlídka Třeštský divadelní festival v Třešti

ceny: Petr Vaněk Čestné uznání za organizační a režijní práci se souborem

Představení souboru Duha z Polné (Daněk „Případ bez jednacího čísla“) zaujalo svým kultivovaným a ukázněným tvarem, který je výsledkem vůle a pílě tohoto mladého kolektivu a režijního debutu Petra Vaňka. Je třeba ocenit odvahu, s níž si polenští divadelníci vybrali náročný a složitý Daňkův text, k jehož dokonalejší realizaci by však potřebovali větší herecké zkušenosti a daleko větší propojení ostatních divadelních složek. Viděli jsme však představení svědčící o existenci vysokých nároků na divadelní práci.

Alena Kalábová

Nejcennější byla upřímná rada divadelní porotkyně Aleny Kalábové, která si nás vzala večer stranou a v soukromém rozhovoru při sklence vína nám přátelsky poradila: „Máte dobrý základ a teď byste měli začít hrát divadlo.“ Kdo by čekal, že nás to porazí, tak by se spletl. Naopak nás to nakoplo. Věděli jsme, že jsme na správné cestě a to bylo asi to nejdůležitější.

Oldřich Smejkal, Stanislava Žilková, Jiřina Richterová, Zdenka Škaredová, Jaromír Sázavský, Jitka Smejkalová, Aleš Klusáček, Martina Sobotková, Jaroslav Jekl, Jaroslava Matulová, Zdeňka Sázavská, Petr Vaněk
Sedící: Miroslav Kořán, Marie Vaňková, Jaroslav Richter

Jaromír Sázavský, Zdenka Škaredová

Jaroslava Matulová, Martina Sobotková, Jiřina Richterová

Jaroslava Matulová, Jaroslav Richter

Jaroslav Richter, Jaromír Sázavský

Jako druhý režijní počín si Petr Vaněk zvolil pohádku **Ženich pro čertici**.

Poprvé si s námi zahrál František Kunst „Fanda“ v roli čerta Salamandra. Jeho jadrné čertovské: „Huňu, Huňu,“ nás provázelo několik divadelních sezon. Dominantou celé scény byla obrovská pekelná houpačka, na které vždy v pravou chvíli přiletěla čertice Teofila v podání Jitky Smejkalové. Jitka hrála roli čertice s takovým nasazením, že si okamžitě získala srdce malých diváků. **Premiéra byla 11. února 1987.** Ženich pro čertici bylo první divadlo, se kterým jsme vyjeli mimo okres Jihlava. Jiří Čapoun, ředitel divadla ve Znojmě, nás pozval na místní renomovaný festival „**Znojemský strom pohádek**.“ Díky

tomu jsme si zahráli v překrásné budově znojemského divadla, které je postaveno s prvky tzv. německé renezanace a které se, ve své zjednodušené formě, blíží vzhledu Grafova vídeňského divadla. Znojemské divadlo je prostě úžasné. Pro nás ochotníky to byl neopakovatelný zážitek, a to nejen pro ty na jevišti, ale díky kvalitě zázemí také pro naše techniky. Jaroslav Jekl, „Jarda,“ ještě dnes vzpomíná, jak si tenkrát krásně zasnivil. S pohádkou jsme se zúčastnili festivalu jihlavské **Zlaté slunce** v březnu 1987. Diváci i odborníci vyzdvihovali muzikálnost skladatele a herce v jedné osobě Bohuslava Žilky. Jeho autorská hudba byla jedinečná. Celkem jsme odehráli sedm představení, čtyřikrát v Polné.

Lisická – Bourek

ŽENICH PRO ČERTICI

Premiéra: 11. února 1987

Vendelín Pápěra
Pápěrová
Vědělka
Čertice Teofila
Čert Salamandr
Král Tonemám
Hrabě Kýval

Jaroslav Richter
Jaroslava Melicharová
Jiřina Richterová
Jitka Smejkalová
František Kunst
Jaromír Sázavský
Aleš Klusáček

Režie: Petr Vaněk

Hudební doprovod: Bohuslav Žilka a Jan Mach

Výtvarná spolupráce a výprava: Věra Kaplanová

Světla: Václav Skočdopole Kostýmy: Marie Vaňková

Technická spolupráce: Jaroslav Jekl, Jaromír Novák, Stanislava Žilková

Účast na divadelních přehlídkách

Březen 1987 - Oblastní přehlídka amatérských divadelních souborů hrajících pro děti „Znojemský strom pohádek“ ve Znojmě

Březen 1987 - Okresní přehlídka divadelních souborů „Pohádkový čtyřlístek“ v Jihlavě

Zleva: Petr Vaněk, Bohuslav Žilka, Jiřina Richterová, Aleš Klusáček, Jaroslava Melicharová, Jaromír Sázavský, Jitka Smejkalová, Václav Skočdopole, Jaromír Novák, Marie Vaňková, Jan Mach

dole zleva: Jaroslav Richter, Zdeňka Sázavská, Stanislava Žilková ležící: František Kunst

Jitka Smejkalová,
František Kunst

Jiřina Richterová,
Jaroslava Melicharová,
Jaroslav Richter

Jitka Smejkalová, Aleš Klusáček

Jaroslava Melicharová, Jitka Smejkalová

František Kunst, Jitka Smejkalová

Jaromír Sázavský, Jitka Smejkalová,
František Kunst

ROK 1988 - DVAKRÁT NA SEČI

V osmdesátých letech jsme už nejezdili na tábor do Rohozné. František Kunst pro nás obětavě pronajal a zajistil rekreačního objektu Skláren Dobronín na Seči. Tam jsme se po skončení letních rekreací rozjeli na víkend. Tady bylo teprve vidět, jak Fanda miluje děti. Měl je stále kolem sebe a výborně si s nimi rozuměl a bavil je. Bylo pěkné počasí a většinu dne jsme trávili venku na trávníku. Fanda vymýšlel soutěže a hry pro celou společnost. Každý dospělý měl přidělené jedno cizí

dítě a s tím musel ve všech soutěžích závodit. Byly tam venkovní kuželky, stolní tenis, hráli jsme turnaje. Bylo tam plno legrace a smíchu. Výborné pro nás bylo to, že děti byly večer tak unavené a vyčerpané, že usnuly rychle jako Karafiátovi broučci. Večer byl pro nás dospělé, kdy jsme také hráli společenské hry, ale hlavně jsme se bavili o tom, co a jak budeme v příštích letech hrát. S víkendovým pobytem na Seči jsme byli velmi spokojeni. V následujícím roce jsme na Sečskou přehradu jeli znovu.

František Kunst-děti milovaný

Lavička byla stále obsazená

Venku chutná Jaroslav Jekl, Marie Vaňková

František Kunst, Petr Vaněk

*Celá společnost na Seči
v roce 1988*

*Celá společnost s dětmi,
Seč 1989*

ZA POPRASK MŮŽE JUNÁŠEK

Na soutěži Pohádkový čtyřlístek byl v porotě herec a režisér Horáckého divadla Michael Junášek „Míša.“ V té době již byl mezi ochotníky známá osobnost a kamarád, který organizoval divadelní dílny pro amatéry konané v malé vesničce Jeclov. S Petrem Vaňkem se znali také z jednání rady pro divadlo, při Okresním kulturním středisku. Tehdy mezi nimi proběhl důležitý rozhovor, při kterém Petrovi naznačil, že už by si mohl troufnout na nějakou klasiku. Petr: „No jo, ale my žádný drama hrát nechceme.“ Míša: „Jaký drama, můžete hrát komedii, třeba **Goldoniho Poprask na laguně!** To je klasika a přitom je to prvotřídní řachanda.“ Petr: „Jedině, když nám to budeš režirovat, pak do toho jdeme!“ Na to Míša odpověděl něco ve smyslu, že se uvidí. Naštěstí se opravdu vidělo. V lednu přijel na první zkoušku perfektně připravený, s upravenou hrou přímo pro nás. Po prvním přečtení textu nás ale čekalo překvapení. Bylo to zvláštní, pořád se jenom ptal, jak si představujeme scénu, jaké by měly být kostýmy, co rekvizity a jestli by tam neměly být písničky a mnoho dalších otázek. Byl to úplně jiný přístup k režii, než na jakou jsme byli zvyklí s Jaroslavem Klimešem. Hned na začátku bylo jasné, jak vymyslel Petr, že základem celé scény budou dvě skříně, příbytky znesvářených rodin. A už to frčelo. Jaroslav Jekl půjčil z pošty dvě vyřazené skříně. Věra Kaplanová je namalovala. Jednu bílo-červeně a druhou bílo-zeleně. Marie Vaňková ve stejných barevných odstínech ušila kostýmy a ostatní přispěli prádlem, oblečením, slunečníkem, všemi možnými rekvizitami, včetně hliníkové televizní antény. Míša Junášek neváhal a oslovil svého kolegu Vladimíra Volfa, herce Horáckého divadla, a ten nám napsal několik úžasných písňových textů. Slávek Žilka je zhudebnil. A aby toho nebylo málo,

přivezl Míša z Jihlavy dvě další posily. Benjamínka Jakuba Dostála a zkušeného herce Antonína Zástěru. Pro nás všechny „Tonička.“ K tomu, aby se pomyslný kruh uzavřel, scházelo už jen obsadit roli soudního poslíčka, bez kterého se to neobešlo, protože je hybatelem děje. Zkoušky byly dvakrát týdně, Míša Junášek byl profesionál a byl náročný. Vyžadoval přípravu a perfektní znalost textu. V paměti nám zůstaly jeho rozhovory s Petrem Vaňkem ohledně obsazení zmiňované klíčové postavy poslíčka. „*Příště tady ten chlap bude, já ho potřebuju,*“ prohlásil Míša Junášek. Petr mu odpověděl bez sebemenšího zaváhání: „*Jasný, příště tady bude!*“ Ale nebyl a roli markýroval a četl zatím Petr, který hrál Vyšetřujícího. V půlce března Míša prohlásil téměř po dvou měsících čekání: „*Jestli tady příště ten chlap nebude, tak končím a dodělejte si to sami*“ a Petr na to: „*Míšo, prosím tě, nešlo by, že bych to hrál obojí?*“ Míša: „*S tím jdi do ... příště neprijedu.*“ Naštěstí přijel a hned mezi dveřmi prohlásil: „*Budeš to hrát obojí ty, já jsem si na to už zvykl.*“

22. dubna 1988 měla hra premiéru v Třešti. V alternaci narychlo zaskočila Ludmila Dostálová, ale výsledek byl skvělý. Hrál se nám dobře, bylo znát, že jsme přípravě obětovali hodně. Neobešlo se to samozřejmě bez komplikací, které patří snad ke každé premiéře. V tomto případě se pod Fandou Kunstem těsně před představením zlomil jezdicí dřevěný stůl. Naštěstí se nic horšího nestalo. Sklidili jsme potlesk na otevřené scéně, zejména při výstupech „Tonička Zástěry“ v roli Patrona Fortunáta. Na Třeštském divadelním jaru jsme získali Cenu diváků, Diplom za tvůrčí komediální ztvárnění klasické hry a Antonín Zástěra Cenu za herecký výkon. Byl to úspěch a o to větší, že šlo o známou hrou. Poprask na Laguně jsme v roce 1988 hráli celkem sedmkrát, třikrát v Polné. Jednou také v Lomnici nad Popelkou.

Carlo Goldoni

POPRASK NA LAGUNĚ

Premiéra 22. dubna 1988

Patron Toni	Jaromír Sázavský
Paní Pasqua	Jiřina Richterová
Lucietta	Jitka Smejkalová,
	alternace Ludmila Dostálová j. h.
Titta-Nane	František Kunst
Beppo	Jaroslav Richter
Fortunato	Antonín Zástěra j. h.
Paní Libera	Marie Vaňková
Orsetta	Stanislava Žilková
Toffolo	Jakub Dostál j. h.
Checca	Lenka Kourková
Vyšetřující	Petr Vaněk
Poslíček	~>
Mistr Čahoun	Bohuslav Žilka

Režie: Michael Junášek j. h. Petr Vaněk Hudební doprovod: Bohuslav Žilka
 Odborná spolupráce: Ludmila Dostálová j. h. Texty písní: Vladimír Volf j. h.
 Scéna a dekorace: Věra Kaplanová a kolektiv Kostýmy: Marie Vaňková
 Světla: Jaroslav Jekl Text sleduje: Zdeňka Sázavská
 Technická spolupráce: Jaromír Sázavský, Václav Skočdopole

Účast na divadelních přehlídkách

22. 4. 1988 - Okresní přehlídka Třeštské divadelní jaro v Třešti

Ceny: Diplom za tvůrčí komediální ztvárnění klasické hry
 Antonín Zástěra Cena za herecký výkon
 Cena diváků

Program

Jitka Smejkalová, Jiřina Richterová, Marie Vaňková, Stanislava Žilková, Lenka Kourková

Ludmila Dostálová, Marie Vaňková, Antonín Zástěra, Bohuslav Žilka, Petr Vaněk, Jaromír Sázavský, Jiřina Richterová, Zdeňka Sázavská, Jakub Dostál, Jaroslav Richter
Dole: Václav Skočdopole, Jaroslav Jekl, Lenka Kourková, Stanislava Žilková, Jitka Smejkalová, František Kunst

František Kunst, Jitka Smejkalová, Jiřina Richterová, Jaromír Sázavský, Petr Vaněk, Stanislava Žilková, Jaroslav Richter, Lenka Kourková
Dole zleva: Marie Vaňková, Antonín Zástěra, Jakub Dostál

Zády František Kunst, Jakub Dostál, Petr Vaněk, Bohuslav Žilka

Jitka Smejkalová, Jakub Dostál

Jaromír Sázavský, Jaroslav Richter, Jitka Smejkalová

Marie Vaňková, Petr Vaněk, Antonín Zástěra

Když ještě mobily nebyly...

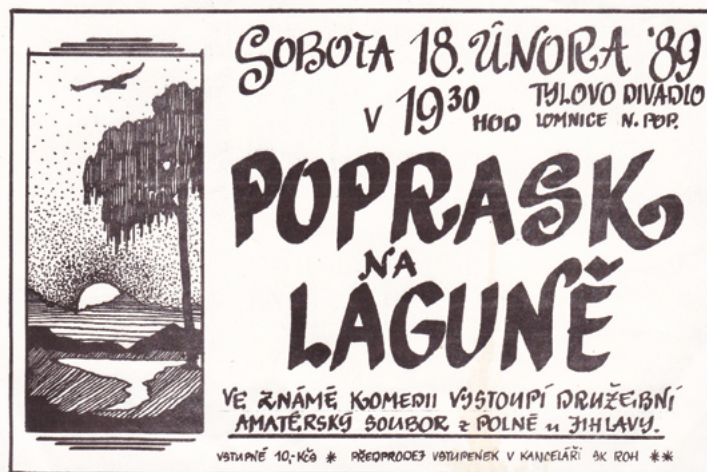
Ráno jsme odjížděli na představení do Lomnice nad Popelkou. Už jsme byli za Věžnicemi, když Mirek Sázkavský vykřikl: „Není tady Jarda!“ Všichni jsme se rozhlíželi po autobusu, voláme a opravdu nikde Jaroslava Jekla nevidíme. Rychle se vracíme zpět do Polné, jedeme k němu domů. Musíme ho vzbudit, protože tehdy ještě „mobily nebyly.“ Jaroušek klidně spinkal a moc se divil, že mu budík nezazvonil. Bleskově byl oblečený a bez snídaně rychle nastoupil do autobusu. Stáňa Žilková ho krmila svojí svačinou, (kterou ona měla vždy bohatou), aby nám hladem cestou nezemřel. Osvětlovač byl při představení potřeba, bez světla se přece nadá hrát. Celou cestu se tvářil provinile a stále se omlouval, až jsme mu to zaspání všichni odpustili. Byla to vlastně legrace. Představte si, kdyby si toho Mirek nevšiml včas a my bychom se museli vracet od Kolína. To by byl průšvih.

Jeclov – divadelní dílna jihlavského okresu.

Vedli ji metodici Okresního kulturního střediska nebo členové Horáckého divadla. Hlavním lektorem byl režisér Michael Junášek. Byl báječný a věnoval se výuce a kultivování ochotnických herců s velkou náruživostí, radostí a láskou. Snad proto se na divadelních setkáních, seminářích a dílnách zažilo vždy tolik legrace. Lektori se zaměřovali hlavně na výchovu k herectví, seznamovali nás s divadelními postupy a styly. Vyučovali divadelní řeč a mimiku, chůzi, divadelní teorii, režii. My jsme hltali všechno, co se týkalo herectví a z Polné odjížděla vždy minimálně dvě plně obsazená osobní auta ochotníků. Na Jeclově jsme také zanechali naši stopu. Bylo to prostřednictvím Petra Vaňka, který se v pozdějších letech podílel na organizaci i lektorské činnosti těchto dílen.

Účastníci semináře v roce 1989

Program Lomnice nad Popelkou

Kapitola 4.

DOBA NÁRODNÍCH
PŘEHLÍDEK,
LÉTA DEVADESÁTÁ

Co vlastně táhne ochotníka na přehlídku? Jeden z důvodů je ten, že se tam setkávají divadelní soubory, mohou posoudit práci jiných a vidí, jakým způsobem jsou ostatní hodnoceni. Proto tam také zůstávají vedoucí a režiséři po celou dobu přehlídky, i když jejich soubor zrovna nehraje, aby pozorovali úroveň ostatních divadel. Tak vzniká určitá rivalita, ale na druhou stranu i přátelství na celý život. Porota soutěžních postupových přehlídek hodnotí všechny složky divadelního představení, především dramaturgii, režii, scénografii a herecké výkony. Je zpravidla složena z pěti členů a má předsedu, který má rozhodující slovo. Hodnotí ústně, každý za sebe. Po shodě poroty se napíše výsledková listina. Porota může hru doporučit nebo přímo nominovat do vyšší kategorie, tedy z okresní na oblastní, popřípadě z oblastní na národní přehlídku. I zde tedy jako ve sportu platí posloupnost okres, oblast a národní kolo.

Oblastní přehlídky, kterých jsme se zúčastnili:

Třeštské divadelní jaro - dříve okresní přehlídka, kategorie činoherní a hudební divadlo.

Hanácký divadelní máj v Němčicích nad Hanou - kategorie venkovské divadelní soubory, (omezeno počtem obyvatel obce do pěti tisíc).

Lounské divadlení - kategorie činoherní a hudební divadlo.

Národní přehlídky, kterých jsme se zúčastnili:

Piknik Volyně (dříve Divadelní Třebíč/Děčín) - kategorie činoherní a hudební divadlo.

Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou - kategorie venkovské divadelní soubory (omezeno počtem obyvatel obce do pěti tisíc)

Popelka Rakovník - kategorie divadlo pro děti.

Loutkářská Chrudim - kategorie loutkové divadlo.

Z národních přehlídek jsou někteří nominováni přímo na Jiráskův Hronov. Z ostatních doporučených souborů vybírá umělecká rada NIPOS Artama (Národní informační a poradenské středisko) při Ministerstvu kultury, doplnění k účasti na Jiráskův Hronov.

Jiráskův Hronov - meta nejvyšší

Jiráskův Hronov je nejstarší a nejdéle trvajícím amatérským festivalem na světě. V roce 1993, tedy v roce, kdy na něm náš divadelní soubor vystoupil poprvé, to byl 63. ročník. Dnešní Jiráskův Hronov je jakousi divadelní amatérskou žatvou, přehlídkou všech možných divadelních žánrů, počínaje loutkovým divadlem, přes divadlo pro děti, činoherní a hudební divadlo, až k divadlu experimentálnímu. Tady se už nesoutěží a nikam se nepostupuje.

Hurá, hrajeme v Horáckém divadle

V létě, koncem prázdnin 1988, jsme si udělali týdenní soustředění na táboře v Rohozné. Hodně jsme tam diskutovali o tom, co budeme hrát příští rok. Tady se poprvé výrazně projevil jako budoucí divadelní osobnost František Kunst. Nejenže přinesl nový text, ale rovnou nám nastínil představu o hereckém obsazení a také scéně. A také řekl, že to bude režírovat Petr Vaněk. Díky svému vnitřnímu nadšení a uměleckému přetlaku působil jako „papiňák“, úplně se do té hry zamiloval. Při čtení textu propukal každou chvíli ve frenetický smích, který umí jenom on. My ostatní jsme se bavili víc pozorováním jeho, než hrou.

Ale našel se i skeptik a byl to rovnou režisér. František mu přidělil, kromě samotné režie, ještě roli se slovy: „Vždyť jsi v Poprasku také zvládnul dvě role.“

Zkoušet se začalo v říjnu. Šlo to pomalu, protože bylo třeba značně upravovat text. Obsah byl jasný, ale logika řazení jednotlivých obrazů a humor, který byl pouze slovní, nebyl příliš podložen akcí. To si Petr Vaněk uvědomoval a vlastně tak trochu bezděčně vznikl nápad, že to celé budeme hrát jako zkoušku na divadlo. Tedy divadlo v divadle. Naše kamarádka Lída Dostálová z Jihlavy napsala text ústřední písně, Slávek Žilka složil hudbu a mohla se začít zkoušet **Svatba pro celou Evropu**. Hráli všichni, včetně techniků, kulisáků a osvětlovačů a Jarda Jekl měl dovoleno dokonce na jevišti kouřit.

Premiéra se uskutečnila 19. dubna 1989 v Polné. Jen o tři dny později, 22. dubna, jsme se představili na Okresním festivalu amatérských divadelních souborů, který se mimořádně konal v Horáckém divadle v Jihlavě. Doma v Polné se nám hrálo dobře jako vždy, ale hrát na profesionální scéně, to je pro ochotníky vždycky spojeno se zvláštní trémou. Přece jen chybí ta profesionální rutina. Všichni Poleňáci důvěrně znají Horácké divadlo, ale jen ze strany diváka. Chvilí jsme koukali vyjeveně, ale potom našťástí Petr zavelel a začali jsme pracovat.

Nakonec jsme na trému neměli vůbec čas. Úvod hry byl totiž postavený tak, že se při zvednutí oponě připravujeme před diváky, prostě divadlo na divadle. Jarda stavěl kulisy, Slávek Žilka si přehrával na klavír, mezitím přicházeli herci a herečky. Petr - režisér nervózně běhal po jevišti a každého okřikoval, takže atmosféra byla jako na běžné zkoušce. V úvodní scéně se čekalo na Jitku Smejkalovou, která přišla jako „vždy“ pozdě. Petr zavolal přes hlediště na osvětlovače: „*Vašku jedem!*“ a už to frčelo.

Obecenstvo řičelo smíchy, včetně odborné poroty, nejvíce bylo slyšet Alenu Kalábovou a Miloše Stránského. Byla to taková naše duhová smršť a nikdo z nás si po hodině a půl neuvědomil, že už je vlastně konec. Nadšení pokračovalo i při hodnocení odborné poroty. Všichni jsme se znovu smáli různým situacím a vtipům.

Grigorij Gorin

SVATBA PRO CELOU EVROPU

Premiéra: 19. dubna 1989

Marina	Martina Nováčková
Pavel	František Kunst
Rima	Lenka Kourková
Dědeček	Jaromír Sázavský, alternace František Mátl
Maminka	Jiřina Richterová
Otčím	Jaroslav Richter
Persik	Bohuslav Žilka
Ješurinová	Jitka Smejkalová
Sedych	Petr Vaněk
herec Dědeček	Antonín Zástěra j. h.
herečka Maminka	Marie Vaňková
herec Otčím	Marian Srpoň
Hlasatelka	Stanislava Žilková

Režie: Petr Vaněk

Kostýmy: Marie Vaňková a kolektiv

Dekorace a světla: Jaroslav Jekl

Hudba a texty písní: Bohuslav Žilka
a Ludmila Dostálová

Text sleduje: Zdeňka Sázavská

Technická spolupráce: Václav Skočdopole, Oldřich Smejkal, Aleš Klusáček,
Věra Kaplanová

Účast na divadelních přehlídkách

Okresního festivalu amatérských divadelních souborů

Duben 1989 - Jihlava Horácké divadlo

Ceny: Hlavní cena poroty

Cena diváků

Čestné uznání Jiřině Richterové za herecký výkon v roli matky

Nominaci na národní přehlídku do Vysokého nad Jizerou

KRAKONOŠŮV DIVADLENÍ PODZIM

Vysoké nad Jizerou

Stejně jako každý muslim musí jednou za život do Mekky, musí každý český ochotník navštívit alespoň jednou v životě Vysoké nad Jizerou. Nejenom, že místní soubor je nejstarší dosud hrající divadelní spolek v republice, ale celé městečko je v době Krakonošova divadelního podzimu prochnuto divadelní atmosférou. Stane se vám, že během dne můžete potkat lidi, kteří vás nadšeně zdraví, protože včera byli na vašem představení.

Přivítání souborů probíhá před divadlem Krakonoš. Krakonoš - pán hor, se představí na balkoně divadla, zazní fanfáry, zatančí dětský soubor Vrabčáci. Divadelní atmosféru doplňují diváci, na živého Krakonoše a na malé tančící Vrabčáky se přijde podívat skoro celé městečko.

V říjnu 1989 jsme se poprvé zúčastnili národní přehlídky Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou. Pořadatelé se o nás vzorně starali. Nabité sál se celé představení skvěle bavil a nakonec nás odměnil bouřlivým potleskem. Druhý den dopoledne při hodnocení byla stejně srdečná atmosféra. I kritické připomínky nám přišly jako pohlazení. Porota se jednoznačně shodla, že jsme perspektivní soubor. Režisér Petr Vaněk obdržel Cenu za režijní úpravu hry. Na závěrečném bále Sejkoráku (pojmenovaném podle bramboráků – sejkor), jsme se s Vysočáky rozloučili. Ráno nám při odjezdu zazpívala Slávinka Hubačiková píseň: „Tam na horách“, která je tak krásná a podmanivá, že při ní některé členky naší Duhy ronily slzy. Všem se nám ve Vysokém velmi líbilo a protože jsme při odjezdu třikrát autobusem objeli kostel, bylo jasné, že se tam určitě vrátíme.

Petr Vaněk, Jaromír Sázavský

Vítání před divadlem ve Vysokém nad Jizerou

Lenka Kourková, František Kunst,
Martina Nováčková

Martina Sobotková, Jaromír Sázavský,
Lenka Kourková

Jaromír Sázavský, Martina Nováčková,
Lenka Kourková

Antonín Zástěra, Jaromír Sázavský

Vitání před divadlem ve Vysokém nad Jizerou

Aleš Klusáček, Marian Srpoň, Martina Sobotková, Marie Vaňková, Lenka Kourková, Jiřina Richterová, Stanislava Žilková, Jitka Smejkalová

Jitka Smejkalová, Bohuslav Žilka, Petr Vaněk

NOVÁČCI Z POLNÉ V NÁRODNÍ PŘEHLEDCE NEZKLAMALI

A si vás udivilo, co že se tak významného stalo, že spodní část strany jedna zdobí fotografie z divadla, a to ještě amatérského. Vysvětlění je jednoduché. Po mnoha letech reprezentuje amatérský divadelní soubor našeho okresu Jihomoravský

kraj v národní přehlídce! Tímto souborem je Duha kulturního klubu MěNV a JZD Vysoká v Polné. A místo, kam jsem se v den jejich představení divákům a porotcům XX. národní přehlídky vesnických a zemědělských divadelních souborů vydala, je „Větrná Hůrka“, jak obyvatelé okresu Semily nazývají Vysoké nad Jizerou.

Malé městečko, v létě v zimě

polední představení, ale to hlavní před porotou je čeká až večer. Půl hodiny před ním vcházím do sady, ale okamžitě měním plán. Teď je nebudu vyrušovat, zdravím se s nimi a odcházím. Času dost, když už jsem přijela z takové dáli.

Krátko před představením začínám být nervózní i já. A k úžasu těch, kteří zaplnili hlediště, se herci začínají teprve scházet v bundách a stavět kulisy.

„No to je pořádek.“ Slyším před sebou. „Ale kdepak, to už hráli.“ Za hodinu odměňují diváci Polenské potleskem...

Sešli soubor s pracovníci patronních závodů je ve Vysokém tradici. Dnes, v úterý 10. října, se sešli zástupci JZD Pokrok Zlatá Olešnice a Státního

statku Krkonoše ve Vysokém se souborem Duha. Prostě slova patronů přednesená bez papíru, živá hudba i oběerstvení budi ve mně obdiv. U Vysokých zase přítomnost delegace od nás z Jihlavy, která přijela herce pozvat. Nebýt prý zvukem, aby na představení přijel vedoucí odboru kultury ONV.

Konečně si odvádním do klidného koutku vedoucího souboru, dramaturga, režiséra i herce Petra Vaňka z Polné. „Největší jsem sem s hrůzou. Mýtus výsocké přehlídky o tom, že je zde domácké prostředí a že jsou zde laskaví lidé, se dostal až k nám do Polné, ale přesto jsme byli překvapeni, když nás před divadlem přivítalo půl tisíce místních obyvatel. Prý chodí, i když prší. Všechno co potřebujeme máme zajištěno na vysoké úrovni. Všichni se o nás starají. Ale stejně jsme měli trému jako vždycky.“

Druhý den ráno si odborníci se členy souboru povídali o jejich hře i výkonech. Trochu dového, trochu špatného, ale určité pravdu. Největší mě však těší to, že z úst odborníků slyším, že jsou souborem perspektivní.

ALENA PALÁNOVÁ

Duha na »Větrné Hůrce«

plně rekreativní, by si v tento čas mezi sezónami mělo „lízat rány“, ale ono náopak. Náměstí vyzdobené trepetkami a státní vlajkou, tabla ve výkladech, představující soubory a jejich patrony, jsou dokladem toho, že se o přehlídku zajímají všichni.

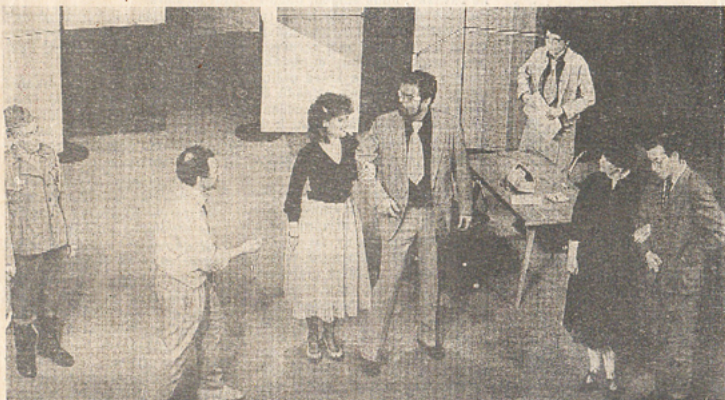
A co ti, za kterými jsem se vydala? Právě jim skončilo od-

zet v bundách a stavět kulisy. „No to je pořádek.“ Slyším před sebou. „Ale kdepak, to už hráli.“ Za hodinu odměňují diváci Polenské potleskem...

Sešli soubor s pracovníci patronních závodů je ve Vysokém tradici. Dnes, v úterý 10. října, se sešli zástupci JZD Pokrok Zlatá Olešnice a Státního

ČLENOVÉ divadelního souboru Duha kulturního klubu MěNV a JZD Vysoká Polná odvedli v úterý odpoledne i večer, poctivou práci. Porotě i divákům XX. národní přehlídky vesnických a zemědělských divadelních souborů předvedli inscenaci sovětských autorů A. Arkanova a G. Gorina Svátba pro celou Evropu.

Foto: JIŘÍ PŘÍHODA

Zleva: Petr Vaněk, Antonín Zástěra, Jaroslav Jekl, Stanislava Žilková, Bohuslav Žilka, Lenka Kourková, Jitka Smejkalová, Aleš Klusáček, Marie Vaňková, Marián Srpoň, Zdeňka Sázavská, Václav Skočdopole Sedící: Jaromír Sázavský, Martina Nováčková, František Kunst, Jiřina Richterová Jaroslav Richter

Z hodnocení - Marian Srpoň, František Mátl, Lenka Kourková, Aleš Klusáček, Petr Vaněk, Marie Vaňková, Václav Skočdopole

František Mátl, Petr Vaněk

Martina Nováčková, Jaromír Sázavský, Jiřina Richterová

Už při zpáteční cestě jsme začali uvažovat, s čím bychom se do Vysokého nad Jizerou mohli příště pokusit proboujet. „A co takhle Poprrrask na laguně“ vykřikla svým roztomilým drnčivým „er“ Lenka Kourková. Všichni nadšeně souhlasili a hned jsme si začali opakovat ty nejkrásnější repliky z textu, který jsme si od loňska ještě pamatovali a to nadšení nám vydrželo až domů. Cestou z festivalu jsme se pomyslně s naší Svatbou pro celou Evropu rozloučili. Odehráli jsme celkem sedm představení, z toho tři v Polné.

Zase Poprask, ale v roce 1990

Když jsme se v roce 1990 chystali oprášit představení, tak Michael Junáček řekl: „Nemám čas, to zvládnete sami, Petr přece už režíroval.“ Hned v lednu začaly první zkoušky, protože bylo potřeba přepsat dvě role. Jakub Dostál vyhrál herecký konkurz a dostal angažmá v Českém Těšíně. Jaromír Sázavský odjel na delší dobu za příbuznými do USA.

Roli Patrona Toniho převzal František Mátl a Toffola si zahrál Petrův kamarád Jiří Hera, který obětavě dojížděl na zkoušky až z Prahy. Díky tomu, že se zkoušelo se dvěma jinými herci, dostala hra nový náboj. Obnovené představení se pro velký zájem hrálo dvakrát v Polné. Na oblastní přehlídce Hanácký divadelní máj v Němčicích nad Hanou v květnu 1990 se představení velice povedlo. Předseda poroty režisér Pavel Harvánek nešetřil chválou, líbila se mu scéna, kostýmy, úprava textu, hudební složka a označil dokonce inscenaci za jiskrnou.

Carlo Goldoni

POPRASK NA LAGUNĚ - podruhé

Premiéra 4. dubna 1990

Patron Toni	František Mátl
Paní Pasqua	Jiřina Richterová
Lucietta	Jitka Smejkalová
Titta-Nane	František Kunst
Beppo	Jaroslav Richter
Fortunato	Antonín Zástěra j. h.
Paní Libera	Marie Vaňková
Orsetta	Stanislava Žilková
Toffolo	Jiří Hera j. h.
Checca	Lenka Kourková
Vyšetřující	Petr Vaněk
Poslíček	„-“
Mistr Čahoun	Bohuslav Žilka

Režie: Michael Junáček j. h. Petr Vaněk Hudební doprovod: Bohuslav Žilka
Odborná spolupráce: Ludmila Dostálová j. h. Texty písní: Vladimír Volf j. h.
Scéna a dekorace: Věra Kaplanová a kolektiv Kostýmy: Marie Vaňková
Světla: Jaroslav Jekl Text sleduje: Zdeňka Sázavská
Technická spolupráce: Jaromír Sázavský, Václav Skočdopole

Účast na divadelních přehlídkách

Květen 1990 – Oblastní Hanácký divadelní máj v Němčicích nad Hanou

Ceny: Hlavní cena DS DUHA za inscenaci
 Antonín Zástěra za nejlepší mužský herecký výkon
 Cena Antonína Vorla za scénografii

Postup na národní přehlídku do Vysokého nad Jizerou

Říjen 1990 – Národní přehlídka KRAKONOŠŮV DIVADELNÍ PODZIM ve Vysokém nad Jizerou

Ceny: Cena souboru za inscenaci
 Petr Vaněk za osobní přínos inscenaci
 Antonín Zástěra za vynikající herecký výkon v roli Fortunáta
 Bohuslav Žilka a Vladimír Volf za písňovou složku

Hanácký divadelní máj – 1990

Poprask na laguně

Divadelní soubor Duha Polná

Z hodnocení poroty:

„Hlavními kvalitami jsou bezprostřednost, přirozenost, nepolevující tempo, živý kontakt s hledištěm, to vše podmíněno dobrými hereckými výkony. Je proto nesnadné vyzdvihnout zvlášť některého z herců. Jmenujeme alespoň Antonína Zástěru jako Fortunáta, Františka Kunsta jako Tittu-Nane, Jitku Smejkalovou jako Luciettu a Lenku Kourkovou jako Checcu. Dvojroli Vyšetřujícího a Poslíčka, v obou případech figury přesně stylizované a promyšleně charakterizované mluvou, pohybem, maskou i mimikou, vytvořil Petr Vaněk.“

(Občasník festivalu, HODNOCENÍ A VÝSLEDKY)

V Němčicích jsme uspěli a odjížděli jsme se čtyřmi festivalovými cenami, ale pro nás byl nejdůležitější postup na národní přehlídku ve Vysokém nad Jizerou.

Do Vysokého nad Jizerou na Krakonošův divadelní podzim lidé přijíždějí za divadlem a za neopakovatelnou atmosférou, pro kterou jsme se sem vždycky rádi vraceli. Přátelům z Vysokého jsme tentokrát dovezli naše tradiční „mrkvánky“, které oni neznají. Oni nás hostili jejich sejkorami a krásnými perníčky. Diváci byli tradičně senzační a dvakrát bylo v divadle nabit. Potlesku bylo tolik, že každé představení trvalo o deset minut déle.

První setkání s Císařem...

Úvodní řeč si tentokrát vzal předseda poroty, divadelní vědec, pedagog a kritik, Prof. PhDr. Jan Císař, CSc.:

„Když jsem si včera přečetl, že se hraje notoricky známý titul Poprask na laguně Carla Goldoniho, který je velmi často inscenován, jak profesionálními, tak amatérskými soubory v ne příliš úspěšném provedení a dále, že bude hrát pro mě neznámý divadelní soubor Divadlo Duha z Polné na Vysočině, řekl jsem si, že dnes budu asi dlouho mluvit o hilsneriádě a Anežce Hrušové a na konci se jenom krátce zmíním o tom, jak záslužná a společensky důležitá je práce ochotnického divadla obecně. Naštěstí k ničemu takovému dnes nedojde a my se můžeme zcela konkrétně bavit o včerejším představení přátel z Polné.“

(Podle magnetofonového záznamu).

Krakonošův divadelní podzim 1990

Poprask na laguně

Divadelní soubor Duha Polná

Z hodnocení poroty:

„Soubor z Polné nalezl pro svou inscenaci klíč, který mu evidentně vyhovoval a v němž se cítil doma. Navíc tento zvolený klíč dokázal poměrně důsledně naplňovat. Herci se pohybují v oblasti lehké nadsázky, s gustem odehrávají jednotlivé vtipy, gagy, situace a v některých (nejlepších) případech i figury. Jmenujme Antonína Zástěru jako Fortunáta nebo Petra Vaňka v dvojroli Vyšetřujícího a Poslíčka. Při prezentaci jednotlivých postav dokázali režiséři dobře využít fyzických dispozic herců.

Výborná je i práce s hudbou (Bohuslav Žilka), která od začátku naznačuje úhel pohledu a onen mírně ironický nadhled, s nímž je předloha prezentována. Viděli jsme inscenaci zahranou s chutí, což se nutně odrazilo v působení na diváka. Přitom je třeba poznamenat, že se soubor nenechal zavést ohlasem v hledišti a dokázal v komunikaci s publikem dodržet přesnou míru.“

(VĚTRNÍK, deník přehlídky č. 2)

Petr Vaněk, Jiřina Richterová, Jitka Smejkalová

Jitka Smejkalová, Jiřina Richterová, Marie Vaňková, Stanislava Žilková, Lenka Kourková

František Mátl, Jiřina Richterová, Jitka Smejkalová, František Kunst, zády Lenka Kourková

Petr Vaněk, Lenka Kourková

Divadelní soubor DUHA
Městského kulturního střediska
a JZD Polná

xxx

Carlo Goldoni
POPRASKA NA LAGUNĚ

xxx

Režie Michael Junáček J.h.
..... Petr Vaněk
Hudba Bohuslav Žilka
Texty písní .. Vladimír Volf J.h.

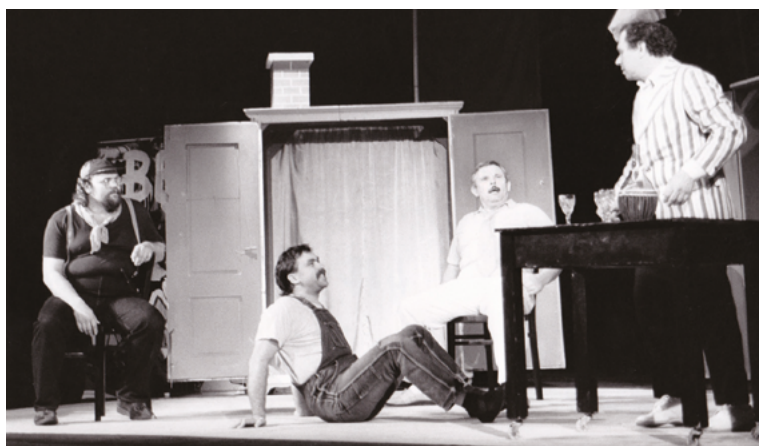
xxx

Osoby a obsazení:

Petron Toni František Mátl
Paní Pasqua ... Jiřina Richterová
Lucietta Jitka Smejkalová
Titta-Nane František Kunst
Beppo Jaroslav Richter
Fortunato .. Antonín Zástěra J.h.
Paní Libera Marie Vaňková
Orsetta Stanislava Žilková
Toffolo Jiří Hera J.h.
Chacca Lenka Kourková
Vykatfugici Petr Vaněk
Poslíček
Mistr Čehoun Bohuslav Žilka

xxx

Text sleduje Zdenka Sázavská
Světla Jaroslav Jekl
Technická spolupráce Jaromír Sázavský
..... Václav Skotdooole
..... Aleš Klusáček
..... Martina Nováčková

František Kunst, Jiří Hera, František Mátl, Petr Vaněk

Jiří Hera, Antonín Zástěra, Marie a Petr Vaňkovi

Jitka Smejkalová, Marie Vaňková, Antonín Zástěra, Jiřina Richterová, František Mátl,
Petr Vaněk, Stanislava Žilková, Jaroslav Richter, Jiří Hera, Lenka Kourková

V období 90. let jsme dosáhli zatím největších úspěchů. Mohli jsme se pochlubit oceněními jak z oblastních, tak z národních přehlídek. Soubor šlapal a byl na vrcholu svých tvůrčích sil. Bylo to hlavně proto, že základ souboru tvořilo pět rodinných klanů: Žilkovi, Sázavští, Richterovi, Smejkalovi a Vaňkovi. Když k tomu připočteme tři zkušené divadelní bardy Antonína Zástěru, Františka Mátl, Jiřího Heru a malou skupinu z Dobronína, která se utvořila kolem Františka Kunsta, dalo se bez nadsázky hovořit o velké partě. S takovým souborem už se dalo podniknout ledacos, třeba i Stroupežnického hra **Naši furianti**.

Ta myšlenka nás oslovila už jen proto, že jsme si chtěli zkusit velké divadlo. Do celkového počtu předepsaných rolí zbývalo už sehnat jen muzikanty pro venkovskou kutálku. Petr Vaněk se opět chopil režie a pro zinscenování této klasiky vybral moderní úpravu Miroslava Macháčka. Přizpůsobil ji částečně místním tradicím, jako je například naše Mrkvancová pouť a oživil ji lidovými písněmi z jižních Čech.

Ladislav Stroupežnický **NAŠI FURIANTI**

Premiéra: 30. dubna 1992

Filip Dubský	František Mátl
Marie Dubská	Marie Vaňková
Václav, jejich syn	František Kunst
Petr Dubský, výměnkář	Antonín Zástěra j. h.
Jakub Bušek	Petr Vaněk
Bušková, jeho žena	Jitka Smejkalová
Verunka, jejich dcera	Libuše Tomášková
Šumbalka	Jiřina Richterová
Učitel	Václav Merunka - housle
Kožený	Jan Židlický
Smejkal	Aleš Klusáček
Bláha	Jaromír Sázavský
Hábršperk	Jiří Hera j. h.
Markytka	Stanislava Žilková
hostinský Marek	František Veselý
četník	Milan Šindelář j. h., Jiří Olijnyk j. h.
krejčí Fiala	Jaroslav Richter
Fialová	Ilona Smejkalová st.
Kristýna	Milúše Chvátalová, Jitka Červinková
Malý Filípek	Radek Žilka
ostatní děti	Monika Žilková, Lenka Richterová, Martina Richterová, Olga Smejkalová, Ilona Smejkalová ml., Markéta Smejkalová
Venkovská kapela:	
flétna	Bohumír Kliment
1. klarinet	Petr Vaněk ml.
2. klarinet	Aleš Smejkal
trubka	Oldřich Smejkal
pozoun	Josef Štádler
bicí	Rudolf Chlebeček

Režie: Petr Vaněk
hudba – lidové písně upravil Antonín Nosek
Světla: Jaroslav Jekl

Úprava: Miroslav Macháček
Výprava a kostýmy: kolektiv
Text sleduje: Zdeňka Sázavská

Účast na divadelních přehlídkách
Květen 1992 - Oblastní přehlídka Hanácký divadelní máj v Němčicích nad Hanou
Ceny: Petr Vaněk za režii hry Naši furianti
Postup na národní přehlídku

Říjen 1992 - Národní přehlídka KRAKONOŠŮV DIVADELNÍ PODZIM ve Vysokém nad Jizerou
Ceny: Petr Vaněk za režii a postavu Buška
Antonín Zástěra za postavu dědečka Dubského
Soubor za divadelní inscenaci
Nominace na celostátní přehlídku do Hronova

Duben 1993 - Okresní přehlídka Třeštské divadelní jaro
Srpen 1993 - Celostátní přehlídka amatérského divadla Jiráskův Hronov

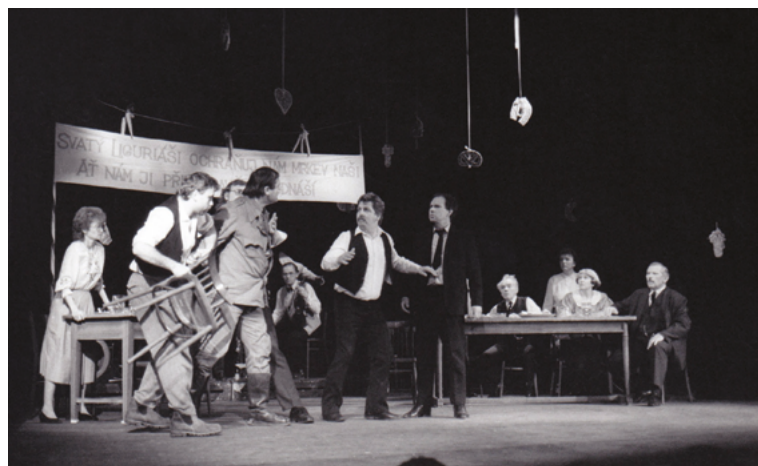
Premiéra byla 30. dubna 1992. U nás doma se představení vydařilo a pro velký úspěch se hrálo celkem čtyřikrát. Přes oblastní přehlídku Hanácký divadelní máj v Němčicích nad Hanou jsme se probíjovali na národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou. Při uvítání před divadlem nás tentokrát bylo tolik, že jsme se skoro nevešli na schody před hlavním vchodem. Večerní představení bylo velmi srdečné. Obecenstvo tleskalo po každém obraze a dědeček Dubský - Antonín Zástěra, měl aplaus na otevřené scéně. Někteří diváci si s námi i zazpívali. Poprvé jsme byli nominováni na Jiráskův Hronov.

Nápis nad hodbou ve hře:

„Svatý Liguriáš, opatruj nám mrkev naši, ať nám ji přibyslavští neodnáší“

Vítání ve Vysokém nad Jizerou

Stanislava Žilková, Jiří Hera, Jaromír Sázavský, Jan Židlický, Petr Vaněk, Antonín Zástěra

Jan Židlický, František Kunst, zády Jiří Hera, Antonín Zástěra, František Veselý, Petr Vaněk, Jitka Smejkalová

Báseň pátá - Furiantská

*Ve Vysokém – při podzimu
skládám opět kupu rýmů
abych v první chvíli volnou
pozdraviti mohl Polnou.*

*Přijeli jste předvést dílo
při němž lidem bylo milo
hru, kterou už kdekdo znal
a přece byl plný sál*

*Přišli hosté – cizí, známí
zazpívali jsme si s vámi
celý večer trnem zase
kdo po ponocentství pase.*

*Mladí s láskou zvítězili
lumpové se odhalili
a teď hurá – není marný
zajít si do hasičárny.*

*Je tu lépe nežli venku
vypijeme spolu sklenku
Vobskočák pak verš Vám nese
ať zas za rok sejdeme se!*

*Ve VĚTRNÍKU básnil
Jiří Hlávka*

Jan Židlický, Jaromír Sázavský, Stanislava Žilková, Jiří Hera

Fialovic haranti, v popředí Miluše Chvátalová, Jiří Hera

Václav Merunka, Petr Vaněk, Jaromír Sázavský, Ilona Smejkalová, František Mátl

Jiří Hera, Jaromír Sázavský, František Mátl, Jan Židlický, František Kunst

Miluše Chvátalová, Jiří Hera, František Veselý

KRAKONOŠŮV DIVADELNÍ PODZIM 1992

Naši furianti

Divadelní soubor Duha Polná

Výňatek z recenze: profesor Jan Císař

„Polenským v Našich furiantech jde především o diváka, posouvají se k některým elementárním prvkům improvizovaného, nesvázaného herectví, tedy k prvkům, které navozovaly, navozují a budou navozovat, bezprostřední kontakt jeviště a hlediště. Inscenace vychází z klasických textů, které mají svou bohatou a pevně zažitou inscenační tradici.“
(VĚTRNÍK, deník přehlídky č. 9)

Furianti vlajkonoši...

V noci po návratu z „candrbálu v Hasičárně“, dva rozjaření furianti Hábršperk a Kožený tajně sebrali před Krakonošovým divadlem dvě vlajky a hráli si na 1. máj a vytvořivše průvod došli až na ubytovnu. Pak pokračovali a měli jsme místo májových oslav pyžamovou párty. Ráno při odjezdu na hodnocení museli vlajky celou cestu nést před autobusem a při tom se hádali, kdo v noci nesl českou a kdo ruskou.

JIRÁSKŮV HRONOV a HNED DVAKRÁT

byla neděle 8. srpna 1993 a my jsme hráli.

Když jsme poprvé přijeli účinkovat na Jiráskův Hronov, byli jsme plni očekávání a těšili se na jeho neopakovatelnou atmosféru. Zpočátku jsme byli trochu zklamaní. Soubor byl ubytován na třech místech. Někteří naši herci, kteří sem přijeli poprvé, ve městě i trochu bloudili. Hlavní organizátorka se na nás obořila, že jsme si snad s sebou přivezli celou vesnici. Možná si nevšimla, že hrajeme **Naše furianty**. Stížnost na příliš velké obsazení jsme obrátem poslali Ladislavu Stroupežnickému. Ale to jen na okraj. Vše jsme vzali s humorem. Nálada byla výborná a na představení to bylo znát. Kritiky jsme měli velmi dobré, nejvíc zazářil „Toníček“ Zástěra, který se stal opravdovou hvězdou, nejenom našeho představení, ale celého 63. Jiráskova Hronova. V představení hrál, zpíval, tančil a při jeho monologu, kdy předával Verunce a Václavovi památné zlaté dukáty, bylo v Jiráskově divadle ticho jako v kostele. Všem se nám na Hronově líbilo. Odvezli jsme si domů na ochutnání hronovskou minerální vodu „prdlavku.“ Odjížděli jsme s tajným přáním, že se sem zase chceme vrátit.

Libuše Tomášková, Antonín Zástěra, František Kunst

JIRÁSKŮV HRONOV 1993

Naši furianti

Divadelní soubor Duha Polná

Výňatek z recenze: Petr Lébl - umělecký ředitel pražského divadla Na Zábradlí

„Ochotníci – všichni jste ochotníci! ...a samí ochotníci – výrostkové, muži, děvčata, ženy. Samej ochotník!!!
A myslíte, sousedi, že já jsem lepší než oni? I pámbu chraň! Vždyť jsem taky z toho kořene.“

Petr Lébl doslovně ocitoval repliky Antonína Zástěry z našeho divadla na začátku své recenze.

„Režíroval představitel Buška a octnul se před náročným úkolem, ve kterém obstál se ctí. Některé režijní drobnosti prozrazovaly, že by bylo s čím si hrát, když už díky textu není o čem - např. vál pro starostu při zasedání obecních výborů – skvělé. Také některé herecké výkony byly velmi kvalitní: Hábršperk, Bušek, Dubský, Filípek Fiala. A výkon pana Zástěry byl ozdobou inscenace.“

(JEŽEČEK KAMZÍČEK první hronovský „samizdatový“ zpravodaj)

Fialovic haranti, Libuše Tomášková, Antonín Zástěra, František Kunst

Přestože jsme ještě hráli na dalších festivalech v Třešti, v Jihlavě, v Želči u Tábora a v Hronově a dosáhli obrazně řečeno až na vrchol, shodli jsme se, že nejlépe se nám hrálo u nás v kině, pro naše Poleňáky. Odehráli jsme dvanáct repríz, z toho čtyři v Polné.

RECENZE

Divadelní soubor Duha Městského kulturního střediska JZD Polná a skláren Bohemia
Ladislav Stroupežnický
Naši furianti

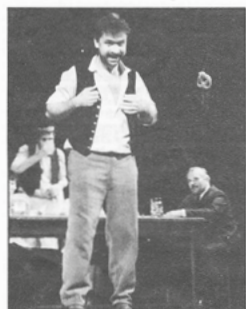
Vím přece, co všechno se to děje tomuto představení namísto toho, co předpokládám - budu mluvit vytknuté představení, pro velké komu nařizování situací a postav, snaha za každou cenu říci si o diváku přitáhnout jeho pozornost, vytknutí a replik, jel se snaží učinit text komickým za každou cenu.

Zkrátka a dobře: nevíni nikomu velkou potíže zařadit toto inscenaci do kategorie prostních a fiduálních zvěřů.

Leč - dány a pánové - právě tehle mne na tom představení pítahuje. Ta bezmezná důvěra, že i jeviště se děje přímo, bezprostředně komunikovat s divákem, že si není třeba lámat hlavu se spoustou detailů a podrobností, stálých strukturálních vztahů a systémových upřesňujících, ale že se dá prostě říci, poukázat. Dobře vědět a doufat, že divák uvěří. Uvěří, že tohle je svět žhářské vesnice z minulého století, by postavy hrály v dnešních kostýmech; uvěřil, že nemáme slobodu tvořit situaci jako reálný svět jakoby "objektivně" existujících postav, ale můžeme si povídat přímo s divákem a přes něj se vypravit o všech, kteří jsou partuzy na jevišti. Už po lta si láme hlavu a tím, jak to Brecht myslel, když klysi řekl, že si myslí, že číst nazví čítavlo. Proč, nesrozumitelná Polnou s brechtovskými inscenacemi, hledám jen co nejrozsáhlejší vyvěšení proč to, co jsi budou pokládat za nedostatečné, já pokládám za hodnotu. Je to respektu a tím, že to pro mne láká a v "brechtovské" náležitosti, v tom nekomunikačním předložení zprávy, je možná záměr proto a jen proto, že jim jevíte dává ta dvojhlavnost "skutečné neustatnosti". Ano, dělá čára mezi námi jako je dělnostní divadelní komunikace a mezi námi jako neustatnosti se přechází tane uvažo - a to představení na si tane tane věru rukávní. Ale jevíte jedno se odvážím a řeknu, že je to pro mne přinejmenším otázkou mluví k jádu dneška a zkrátka divadlo. Neboť si myslím, že problém není v tom čem budeme hrát, ale jak divadlo obhájí sebe samo jako prostředek komunikace, jel se jinde a jinak nemůže konat. A tak to posunul kálek furiantů do řady "zavřít" diva, jel učinil L. P. 1993 v Polně pan režisér Vaněk je pro mne příspěkem na toto téma.

Jan Gísa

Neděle 8. srpna 1993 budil prohlášení za den upomínky a opravdového divadla. Žánr je soubor nemě-

Snímek z představení Naši furianti

tal na hronovském nebi keřce extrazvážných výbojů, ale všechny mly jedno společně - nehrály si na víc, než jsou. Duha pak svým "Furianty" připomněla, zač je tolo ochotný být. Nepekulativní ochotní, zač je tolo ochotný být. Nepekulativní ochotní, zač je tolo ochotný být. Nepekulativní ochotní, zač je tolo ochotný být.

Namísto očekávané petri euhance je zde klasi neustatnosti a zároveň lidypřátel vyznění. Zkrátka jsou jen tak leho stylizovaný ve venkovském, nikoliv historizujícím duchu, k tanovčce hrje nefalšování venkické kuličky a rad jevíte vši pláskot o mrkví, kterou kradou přepoláči. Semtam je připomenut nějaký ten fšek savch - sborové skandování dětí "My máme bláho!" nebo Bělskou skanec, když na ltrou začne pro vytknutí. Zkrátka toto na první pohled neosloví podiván drí přesto jakými způsobem porozná. A nedost na tom! Kupříkladu výstup dělečka Dubského, který předává mladěmu páru pamětní duky, naslouchalo sledit v uchu přímo elektrizující.

Zkrátka obou, jel se vznít sad, "Furianty z Polné", je vlastně kupříkladu navistický malíř. Přistopí na jejich způsob vidění, tolerujeme u nich i to, co bychom jinak označili za elementární chyby. A tak je tomu i zde - pokud jsou ochotni respektovat toto představení jako jednu z mnoha vlní amatérského divadla.

Zdeněk A. Tichý

Divadélko na věži Jiřin:
Čertovské pohádky

Lidický obřez jako vyvěšený ze starobylé postavy dva komedianti zabodnou kůly mezi stínkem a marci-pásem a suem kyselých okurk, rozbalí plachtu, zmáčkou harmoniku a začnou se o publikum přetahovat s kousátky, baloníky, fukem, papouškem, který má plachty a obkumní prodává lepidel. Vlepe a karborundových brousk. Tak d představit místo, kde by se cítil Jiří Wilda s Martinem Zajíčkem jako ryby ve vodě, nebo spíš jako čert ve výni. Místo, kde by mohli naplno rovinout své hrůškové partersví, které přímo volá po nadšce, velkých gestech a přeměně karkovně.

Ověm kloubek dolů, že s přehledem vystihnou svou pohádkovou sněd i v Sokolově, kteří mi do pouťového kolotání na hony daleko. Přitom nejde o nic víc a o nic méně, než na pár minut pobavit - především - dětské publikum. Úkol to jeden, jak zni otrpání řáze, a nepříliš. Škoda tedy jen, že jsme neděli svědky představení, kdy by divácko nebylo předem uzavřeno do poklidného divadelního pozru.

Prejvílo by se tak, nakolik jsou Wilda a Zajíček schopni povýšit své komediantství do vyšších sfér na křídlech improvizace. Zároveň by mohli více vstoupit z klasického komediálního prostoru svých postav, s nimi začít ne zcela důležitě pracovat vysoký - malý, hubený - tlustý a především chytrý - hloupý (v tomto bodě oběhují). A pak by snad i vypustili některé zbytečně literární pusáze (postupky to pohádkových předků) a spojili se s nepředvíkatou akcí (viz scina, kde čert slzne ránu sukovi). A v neposlední řadě iřeta i důležitě pracovat s těmto plachty, která je jednou zamlouvanou krajinou. Jiný pouli a pak zase řeknu, po mli se však káble bez proměny a logiky bestarostně blápe.

Zdeněk A. Tichý

Tobě představení mi připomnělo pernou jistou lasku Ladových krebů. Taký se dá říct, že zárove uměl čertovčino. Prostě velmi účinné, bezprostřední, až dryštický pouťové komediantství. Dva chlapi vejdu na jeviště, jeden je hubený a vlnavý a druhý jak na objektivku caopak. Zapřel s harmonikou a začne hrát pcháčky a čertech. Od prvního okamžiku je jasné, že Jiří Wilda a Martin Zajíček si došli zpátky prator pro svou protácká křídla. Neopřehlíží ani ona přelovčící puka. Jak pravověrní komedianti se hrají o roli čera (každý komediant s cten v úle pozná, že je to věčnější role). Český čert je vilydský bílec, který prohraje, žláde

Jan Gísa

Zeva doleva - Velký Pepito v podání DS Vsetín

Divadelní soubor Vilydský jinak Vsetín
Kolektiv souboru
Zeva doleva (Velký Pepito)

Připán leed na počátku: tohle představení je mně sympatické po duchu - a taky o tomto dachu chci v úvodu pár řádků povídat především. Neboť jinak bych musel konstatovat, že jakkoliv jsem na několika mších představení byl lokován a zanedlouho nadmíru obratem, jen situací otáčel o 180 stupňů, jakkoliv - nikolivkritičtí ocenit zdání smyslu pro originalitu a razíbr gapu, tak je to stále jen bříčka, kousek, tačkáře, jel není více než snekdnotu, vtipkem, legráckou, na nli záru zapomenete jako zapomenáte na žerty, jmi jme se srážet zasmívat v jiné chvíli, ale křes s tou chvílí zase odlehl. Prostě pánevé Rejman, Stodlíka a Holák si vymysleli několik situací se života zbrojního a s náležitým vtipem opepření je předvedli. Leč ono je to všechno podloženo (nebo prostoupeno) jakousi drzností, chlápskou tvrdostí a otevřeností, která si počíná na jevišti (nebo možná s divákem vůbec) zcela svobodně, seznává, volá. Takto je divadlo baví, takhle se v něm cítí dobře, toto je jejich záležitost (chcete-li: slavný zřítloc) a umělého prostoru jevíte, proto vystupují na jevišti - a jinak to dělat nebudou! To je pro mne ten sympatický duch. Proč hledat jakýsi konec, proč dělat náplno postavy, proč cti uzavírat, když ví se už nechte hrát. A tak i ten konec na nás spadne se stupem překvapením, jak na nás padaly ty gapy a obraty, jak na nás spadla i ta velmi neobvyklá ptoch o línce. Mohl bych jistě napsat, že pánevé si hrají své divadlo, že se svým divákem baví. Taký by to šlo. Ale mluvím schválně o chlápčích drznosti, volnosti, nevztatosti, neboť se mně zdá, že hra tu není kanc vyvěřit uměly svět na divadle, ale praktickou životní činnost, jel je dravou a neukrotou energií, která mi svou pýchou i drznost, za nic se nestydí a něčeho se nebojí.

JIRÁSKŮV HRONOV 1993 - DALŠÍ VYSTOUPENÍ

Jitka Smejkalová a Petr Vaněk předvedli kromě představení Našich furiantů ještě krátký zajímavý dialog, uveřejněný kdysi v časopisu Dikobraz.

Mikrokomedie SMETÍ zpracovaná podle prosaické skici Luise Fernanda Veriissima. Brazileckou povídku zdramatizoval Petr Vaněk. Společně s Jitkou Smejkalovou ji představili na Národní přehlídce monologů a dialogů POHÁREK SČDO v Přerově, kde obsadili 3. místo a získali postup na Jiráskův Hronov. Na JIRÁSKOVĚ HRONOVĚ hráli 12. srpna 1993 na VEČERU FINALISTŮ SČDO ve Slávii.

Petr Vaněk a Jitka Smejkalová

Neděle 8. srpna 1993 v 16.30 a 21 hodin
JIRÁSKOVO DIVADLO

DIVADELNÍ SOUBOR DUHA MĚSTSKÉHO KULTURNÍHO STŘEDISKA
JZD POLNÁ A SKLÁREN BOHEMIA

Ladislav Stroupežnický

NAŠI FURIANTI

V úvodu: Miroslava Macháčka

Režie: Petr Vaněk

Hudba: lidové písně upravil Antonín Nosek

Výprava o lezárnyms kolektiv

Švédka: Joroslav Jídel

Napovědla: Zdeňka Sežavská

Otohy a obsazení:

Frída Dubský	František Mád
Marie Dubská	Marie Vaňková
Václav, jejich syn	František Kuno
Petr Dubský, výměnkář	Antonín Zástěra
Jakub Dušek	Petr Vaněk
Buškova, jeho žena	Jitka Smejkalová
Verunka, jejího díana	Libuše Tomšlová
Šum Jarka	Jitka Richterová
Kožený	Jan Židlický
Smejkal	Ala Klusáček
učitel	Václav Merunka
Bláha	Jaromír Sázavský
Hábrapark	Jiří Hara
Markyra	Stanislava Žilková
Hudinský Marek	František Veselý
četník	Jiří Olliník
Krajčí Hala	Jaroslav Richter
Palová	Ilona Smejkalová
Křístna	Jitka Čermáková
	Miroslava Chvátalová
	Kadek Žitka
	Monika Žilková
	Lenka Richterová
	Martina Richterová
	Olga Smejkalová
	Ilona Smejkalová ml.
	Markéta Smejkalová

Muzikanti: řetna: sohumir Kliment, housle: Václav Merunka, 1. klarinet: Petr Vaněk ml., 2. klarinet: Aleš Smejkal, trubka: Oldřich Smejkal, pozoun: Josef Štárl, píci: Rudolf Chlábeček

Antonín Zástěra

Folkové prázdniny 1990 v Telči